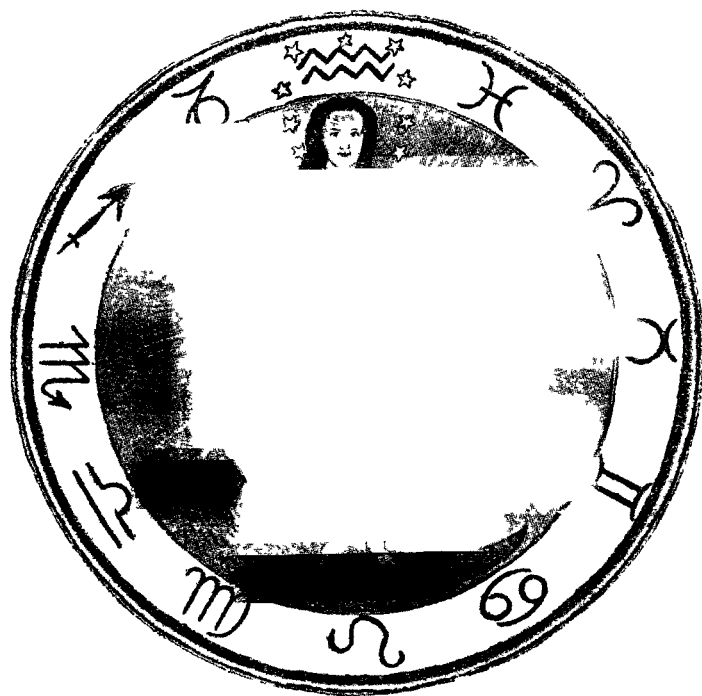

ЖИТНО ѿ ѿ ЗЪРНО

КН. 4. ☆ ГОДИНА ШЕСТА ☆ 1931.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

* * *	Творческитѣ сили на природата.
В. Пашовъ	Учението на Бѣлото Братство презъ вековетѣ.
Пр. Мжлфордъ	Вечната справедливостъ.
Орионо	Стихотворение.
Л. Лулчевъ	Землетресенията и слънчевитѣ петна.
Д. М. З.—Инеаровъ	Що е графология?
Анри Ремъ	Ходътъ на човѣка.
Б. Боевъ	Първиятъ лжчъ.
G. Nordmann	Друмникътъ.
Т.	Стжпки.
Еделвайсъ	Стихотворения.
* * *	Вѣсти.
* * *	Le Sublime dans la Vie.
* * *	Книгописъ.

S O M M A I R E

* * *	Les forces créatrices de la nature.
VI. Pachoff	Les idées de la Fraternité Blanche à travers les siècles.
Pr. Mulford	L'éternelle justice.
Oriono	Vers.
L. Loultcheff	Les tremblements de terre et les taches du soleil.
D. M. Z. — Insaroff	Q'est-ce que la graphologie?
Henri Rème	Manière de marcher de l'homme.
B. Boëff	Le premier rayon.
G. Nordmann	Le voyageur.
Т.	Les pas.
Edelweiss	Vers.
* * *	Nouvelles
* * *	Le Sublime dans la Vie.
* * *	Livres nouveaux.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. VI.

КН. 4.

* * * * *

Творческите сили на природата.

Космосът въ своята цѣлокупность представлява единъ живъ организъмъ — а всички сжщества сж само удове на този великъ божественъ организъмъ. И човѣкъ представлява точно опредѣлена часть или удъ въ този организъмъ, и като такъвъ, той има свой смисълъ, предназначение и функция. — Вънъ отъ това съотношение, вънъ отъ този организъмъ той, както и всѣка друга часть, нѣма смисълъ. Тѣй че, когато се разглежда въпроса за смисъла на живота, тази трѣбва да бже изходната ни база, а сега хората искатъ да намѣрятъ, какъвъ е самъ по себе си смисъла на човѣка. Самъ по себе си, откъснатъ отъ цѣлото, човѣкъ нѣма никакъвъ смисълъ, нито пъкъ може да сжществува. Всѣко едно сжщество, каквото и да е то, може да сжществува вънка отъ цѣлото толкова, колкото единъ листъ може да сжществува, откъснатъ отъ дървото. И когато окулиститѣ казватъ, че преди всичко човѣкъ трѣбва да живѣе за Бога, а тогызъ за човѣчеството, народа и себе си, то се разбира, че човѣкъ преди всичко трѣбва да се чувствува като часть отъ единъ великъ организъмъ, като една клетка въ единъ отъ удоветѣ на този организъмъ — и човѣчеството въ своята цѣлокупность е само единъ органъ на космичния организъмъ, а хората сж клетки отъ него.

Но съвременната култура страда отъ едно вътрешно неизяснение на тази велика Истина вътре въ живота, и вследствие на това сж се родили редъ противоречия въ отношенията и положенията, които пречатъ за нормалното функциониране на живота. Затова сега трѣбва да дойдатъ добритѣ и умнитѣ хора, които разбиратъ великия законъ на единството въ множеството, които да оправятъ свѣта. Добритѣ и умнитѣ хора ги вземамъ като изразъ на най-великото въ живота — на Любовта. Любовта въ нейната сжщина съвременнитѣ хора не я разбиратъ, но доброто, което е резултатъ на любовта, всички го разбиратъ. А резултатъ на доброто, това е правдата въ свѣта. Доброто не е само единъ субективенъ процесъ, но то е известно благо, отъ което всички искатъ да се ползватъ и да участвуватъ въ него — и като резултатъ имаме правото.

Противоречията днесъ се схващатъ отъ всички, и всички иматъ добри желаня да ги изправятъ и премахнатъ, но нѣматъ знание и методи за това. Трѣбва да се намѣрятъ истинскитѣ, (конкретни) причини за противоречията, и при това да се намѣрятъ методитѣ, по които да се възстанови равновесието.

Сжщинската причина на всички противоречия е неправилното съпоставяне на силитѣ, които опериратъ задъ известна форма.

Споредъ херметическата философия имаме положителни и отрицателни сили въ природата, които сж само поляризация на първичната творческа сила, и представляватъ дветѣ рже на природата. Сами

по себе си, тѣ не сж нито добри, нито лоши, но доброто и злото се явяватъ като резултатъ отъ правилното или неправилно съпоставяне на тѣзи сили. И самиятъ човѣкъ е поляризиранъ. Лѣвата половина е свързана съ отрицателнитѣ енергии, а дѣсната съ положителнитѣ. Въ човѣка положителнитѣ енергии иматъ за центъръ главния мозѣкъ, а отрицателнитѣ сж свързани съ симпатичната нервна система.

Положителнитѣ и отрицателнитѣ сили биватъ два вида — положителни възходящи и положителни низходящи, и отрицателни възходящи и отрицателни низходящи. Възходящитѣ енергии отиватъ къмъ центъра на слънцето, а низходящитѣ къмъ центъра на земята; положителнитѣ и отрицателни енергии, които отиватъ къмъ центъра на земята, причиняватъ смъртта въ органическия свѣтъ, а най-вече положителнитѣ.

Има едно органическо и едно психическо електричество или енергии, и всичкитѣ сж подчинени на закона за полярността: положителни и отрицателни въ възходяща и низходяща степенъ. И когато човѣкъ се свърже съ положителното психическо електричество, което отива къмъ центъра на земята, то ражда злото у хората по сщия законъ, по който обикновеното електричество причинява смъртъ на човѣка. То произвежда извѣстни разрушения въ психическия организъмъ на човѣка, който е свързанъ съ нервната и кръвоносни системи въ органическото тѣло, и вследствие на това се явяватъ така нареченитѣ отрицателни качества, състояния и прояви въ психиката на човѣка. И за да се изправи човѣкъ, трѣбва да превърне теченията на това електричество къмъ центъра на слънцето, да го трансформира. Страститѣ сж свързани съ положителнитѣ низходящи енергии, които носятъ винаги разрушение и смъртъ.

За да може да се превърне една енергия отъ низходящо въ възходящо направление, човѣкъ преди всичко трѣбва да има една основна идея. Ако човѣкъ има едно лошо настроение, то представлява една низходяща енергия, и за да може да се превърне, човѣкъ трѣбва да има една основна идея, която да го стимулира, трѣбва да има единъ високъ идеалъ. Защото всички състояния и разположения въ човѣка сж резултатъ отъ взаимодействието и направлението на силитѣ въ организма. Съ това превръщане на силитѣ сж се занимавали въ древността астрологитѣ и алхимитѣ, които сж изучавали потѣнноститѣ на човѣшката психика и характеръ и начинитѣ за трансформирането на енергиитѣ. Защото създаването на характера е въпросъ на трансформиране на енергиитѣ. И всѣки човѣкъ трѣбва да знае най-първо, какви количества отъ сили действуватъ въ него и каква е посоката на тѣхното движение, колко и кои отъ силитѣ се движатъ къмъ слънцето, и колко и кои къмъ земята. По такъвъ начинъ може да се създаде единъ идеенъ животъ на земята. Когато алхимитѣ говорятъ за разнитѣ елементи — и за превръщането на неблагороднитѣ въ злато, тѣ сж разбирали закона за трансформиране на енергиитѣ. Сжщо и астрологитѣ, когато говори за влиянието на небеснитѣ тѣла върху човѣка и неговия животъ и сждба — има предъ видъ пакъ този законъ за енергиитѣ. Всѣка планета и всѣко небесно тѣло е изразъ на извѣстна сила, която действува въ природата; а човѣкъ представя синтезъ на цѣлия космосъ, т. е. всички сили, които действуватъ въ космоса, действуватъ

и въ човѣка. И астрологията е практична наука, която ни дава възможност по чисто наученъ пътъ да опредѣлимъ качеството и количеството на енергиитѣ, които действуватъ въ човѣка и тѣхнитѣ съотношения и зависимости и съ това и условията и възможноститѣ на човѣка.

И когато Христосъ дойде на земята, неговата цѣль е била да даде едно ново направление на човѣчеството, да обърне енергиитѣ на човѣчеството въ друга посока, къмъ слънцето, и по такъвъ начинъ да научи хората, какъ да живѣятъ и да реализиратъ щастieto. Нашето бъдеще зависи напълно отъ нашето настояще; затова и ние искаме да уредимъ живота въ неговото настояще проявление. А противоречията, които имаме въ настоящето сж резултатъ на миналото, и показватъ че съотношението на енергиитѣ не е правилно. А хармоничното проявление на енергиитѣ е въ зависимостъ отъ идеитѣ и стремежитѣ на съзнанието въ даденъ моментъ. И съ изнасянето на извѣстна идея целимъ да дадемъ едно ново направление на извѣстни енергии въ хората. И когато говоримъ за Бога, разбираме една велика идея, но сжщевременно и велика творческа сила въ свѣта, която щомъ дойде да действува въ съзнанието ни, дава възходяще направление на нашитѣ енергии.

За да могатъ съвременнитѣ хора да подобрятъ живота си, преди всичко трѣбва да пречистятъ, и изменятъ цвѣта на своята кръвъ. Щомъ подобрятъ цвѣта на кръвта си, ще могатъ да изменятъ и живота и състоянията си; не могатъ ли да направятъ това, тѣ сж осждени на смъртъ. А измѣнението на кръвта е свързано съ промѣна посоката на движение на енергиитѣ, което е въ зависимостъ отъ идеитѣ въ съзнанието.

Земята има два полюса, което показва, че енергиитѣ въ земята сж поляризираны. И теченията, които отиватъ къмъ северния полюсъ сж студени, електрични, а които отиватъ къмъ южния сж топли, магнетични. Както казахме, и човѣкъ е поляризиранъ — северниятъ полюсъ е неговата глава, а южниятъ полюсъ е неговия стомахъ, съ симпатичната нервна система; а дробовѣтѣ, това е неговиятъ екваторъ. Човѣкъ съ посрѣщане на слънцето може да произведе целъ превратъ въ своята мисль, чувства и воля, отъ тамъ и на енергиитѣ и живота, който е свързанъ съ тѣхъ. На 22 мартъ слънцето минава въ северното полушарие и се сменятъ отношенията между теченията на земята и слънцето — топлитѣ течения на слънцето минаватъ презъ северния полюсъ на земята. Но и теченията на цѣлия космосъ на тази дата се смѣнятъ. Тѣй че имаме смѣна на земнитѣ енергии, на слънчевитѣ енергии и на енергиитѣ на цѣлия космосъ. И посрѣщането на слънцето у насъ, както и въ древността, не е нѣкакъвъ култъ и слънцепоклонство, а е единъ мощенъ методъ за трансформиране на енергиитѣ и възприемане възходящитѣ енергии на слънцето, а това е необходимо, за да можемъ да разрешимъ противоречията на живота и да го осмислимъ.

Вл. Пашовъ.

Учението на Бѣлото Братство презъ вѣковетъ.

Всичко въ свѣта се развива. Движението и прогресътъ сж основни закони въ проявения свѣтъ. Това сж схващали още древнитѣ гърци, и затова сж казвали: всичко тече. И всичкитѣ придобивки на този прогресъ, на това движение се запазватъ. Защото споредъ окултната наука движението въ Битието е резултатъ отъ дейността на съзнанието. Така че, самото движение е свързано съ това съзнание, и като така съзнанието има извѣстна печалба, извѣстна придобивка отъ това движение.

Изхождайки отъ този принципъ, съвременната еволюционна теория и древната еволюционна теория, която индуситѣ наричатъ теория за прераждането на душитъ, а древнитѣ египтяни — теория за трансмигрирането на душитъ — всичкитѣ тѣзи теории подържатъ, че всѣка придобивка се запазва и се предава на следващигъ форми. Това е законъ за наследствеността на съвременната биология. Но този законъ има и по-широкъ, космиченъ характеръ.

Битието въ своята цѣлокупность е вѣчно и безначално; една форма се смѣнява съ друга, като предава придобивкитѣ на следващата. Това е пътятъ за развитие и усъвършенствуване на формитѣ. Цѣлиятъ космосъ представлява едно органическо цѣло, и законитѣ, които намираме въ съвременната биология, сж само една трансформация или вариация на космичнитѣ закони.

Приемайки положението, че космосътъ сжществува вѣчно и е живъ и цѣлокупенъ, и всички придобивки се запазватъ и предаватъ, дохождаме логически до заключението, че преди нашата вселена сж сжществували други вселени въ Вѣчността; и логиката и фактитѣ ни говорятъ, че преди нашата вселена е имало и други вселени, населени съ разумни сжщества, което е въпросъ на окултната космогония; придобивкитѣ и опитноститѣ на тѣзи вселени, редъ разумни и съзнателни сжщества не сж изгубени за Битието, а продължаватъ да живѣятъ, но вече въ друга срѣда и други условия. Защото степенъта на съзнанието опредѣля и съответната срѣда и космични условия. Това сж факти въ окултната наука, които всѣки, стремящъ се искрено къмъ познанието, може да ги провѣри; защото въ природата има хроники, въ които всичко се записва. Достатъчно е да се научи живия езикъ на природата, за да могатъ да се прочетатъ тѣзи хроники — съвременната наука вече върви въ този пътъ.

Тѣзи сжщества, които сж сжществували въ минали вселени, сж минали по пътя на развитието, по който ние сега минаваме, макаръ и не съвсемъ сжщо, защото въ природата нѣма повторение; но тѣ сж минали презъ стадията на човѣка. Защото въ херметичната философия подъ понятието човѣкъ се разбира точно опредѣлена степенъ на развитие въ свѣтовния развой на съзнанието съ точно опредѣлени качества. Онази степенъ въ развитието на съзнанието, когато се явява самосъзнанието или когато съзнанието започва да чувствува и схваща

себе си като единица, като отдѣлност, се нарича човѣкъ. Въ тази фаза се заражда и истинската мисълъ и затова и човѣка се нарича същество на мисълта. Тѣзи същества, минали по този път, по който ние сега вървимъ, знаятъ всички подробности въ характера на пътя и иматъ всичкото желание да ни бждатъ полезни; тѣхната опитностъ може да ни послужи като една свѣтлина, като ръководство и методъ, но тѣ нѣма да ходятъ заради насъ — ние сами трѣбва да изменимъ пътя и лично провѣримъ всичко, каквото тѣ ни сж дали. Тѣ образуватъ тѣй нареченото Бѣло Братство.

Бѣлото Братство има такава тѣсна връзка съ човѣчеството, каквато ние имаме съ животнитѣ и растенията. Тѣ се грижатъ за нашето развитие и напредѣкъ. Тѣ познаватъ най-скрититѣ сили на човѣка, иматъ великото живо знание, и могатъ да научатъ хората да живѣятъ разумно и щастливо. Тѣ иматъ въ себе си опитността на миналитѣ вѣкове, и предъ тѣхния погледъ се разкрива и миналото и бждащото. Тѣ знаятъ причинитѣ на нѣщата, и законитѣ и методитѣ за опериране съ силитѣ, които сж скрити задъ всѣка форма; показватъ смисъла и тайната на формата и силитѣ на душата и духа и връзката и съотношението между тѣхъ. Тѣ знаятъ тайната на живота и смъртъта, и сж господари на смъртъта и носители на вѣчния животъ. А истинското щастие е обосновано само върху безсмъртието — смъртния човѣкъ не може да бжде щастливъ. Тѣ сж, които внасятъ всѣки новъ импулсъ въ човѣчеството, всѣка нова мисълъ и идея. Тѣ сж носителитѣ на знанието и свѣтлината, които има съвременното човѣчество. Тѣ никога не парадиратъ съ името и знанието си, а работятъ повече скрито, за да могатъ да оставятъ човѣчеството на собственото му съзнание да се добере до знанието. Когато се явяватъ открито между хората, тѣ създаватъ нова епоха въ развитието на човѣчеството, даватъ ново направление на развитието, съдействуватъ за събуждането на нови сили въ съзнанието на човѣчеството, направляватъ космическитѣ течения и съ това изменятъ външнитѣ условия на живота, за да могатъ да постигнатъ целъта, която преследватъ. — Тѣ сж великитѣ Учители на човѣчеството, богочовѣцитѣ които сж идеала на човѣка. Тѣхната поява въ свѣта не е случайна но е въ зависимостъ отъ развитието на живота на цѣлия космосъ. Тамъ кждето се явяватъ, става центъръ на нова култура. Тѣ сж предвестници за края на една епоха и началото на нова. Тѣ сж физически центрове на дейностъ на Бѣлото Братство и чрезъ тѣхъ действува цѣлото Братство, цѣлата жива Природа, за да положи основитѣ на една нова култура. Тѣ сж като извори на жива вода, и кждето се появятъ, бликва новъ животъ, създаватъ се нови схващания, нови методи за животъ. Всички древни култури сж цѣвтѣли до тогазъ, до като сж се намирали подъ прѣкото влияние на Братството и неговия животъ. т. е. до като между тѣхъ сж съществували школитѣ на Братството, които сж ръководили духовния и социалния животъ на културата. На тѣхъ се дължи гигантската култура на Египетъ съ неговитѣ пирамиди, на тѣхъ дължи Гърция своя разцвѣтъ, Индия, Персия, Вавилонъ, всички сж имали първичния си тласкъ отъ школитѣ на Братството.

Всички основатели на религиитѣ на миналото сж все представители на Бѣлото Братство, и всѣки отъ тѣхъ е ималъ за задача да пробуди известни нови сили въ човѣшкото съзнание, които до тогазъ сж

себе си като единица, като отдѣлностъ, се нарича човѣкъ. Въ тази фаза се заражда и истинската мисълъ и затова и човѣка се нарича същество на мисълта. Тѣзи същества, минали по този пътъ, по който ние сега вървимъ, знаятъ всички подробности въ характера на пътя и иматъ всичкото желание да ни бждатъ полезни; тѣхната опитностъ може да ни послужи като една свѣтлина, като ръководство и методъ, но тѣ нѣма да ходятъ заради насъ — ние сами трѣбва да изминемъ пътя и лично провѣримъ всичко, каквото тѣ ни сж дали. Тѣ образуватъ тѣй нареченото Бѣло Братство.

Бѣлото Братство има такава тѣсна връзка съ човѣчеството, каквато ние имаме съ животнитѣ и растенията. Тѣ се грижатъ за нашето развитие и напредъкъ. Тѣ познаватъ най-скрититѣ сили на човѣка, иматъ великото живо знание, и могатъ да научатъ хората да живеятъ разумно и щастливо. Тѣ иматъ въ себе си опитността на миналитѣ вѣкове, и предъ тѣхния погледъ се разкрива и миналото и бждащото. Тѣ знаятъ причинитѣ на нѣщата, и законитѣ и методитѣ за опериране съ силитѣ, които сж скрити задъ всѣка форма; показватъ смисъла и тайната на формата и силитѣ на душата и духа и връзката и съотношението между тѣхъ. Тѣ знаятъ тайната на живота и смъртта, и сж господари на смъртта и носители на вѣчния животъ. А истинското щастие е обосновано само върху безсмъртието — смъртния човѣкъ не може да бжде щастливъ. Тѣ сж, които внасятъ всѣки новъ импулсъ въ човѣчеството, всѣка нова мисълъ и идея. Тѣ сж носителитѣ на знанието и свѣтлината, които има съвременното човѣчество. Тѣ никога не парадиратъ съ името и знанието си, а работятъ повече скрито, за да могатъ да оставятъ човѣчеството на собственото му съзнание да се добере до знанието. Когато се явяватъ открито между хората, тѣ създаватъ нова епоха въ развитието на човѣчеството, даватъ ново направление на развитието, съдействуватъ за събуждането на нови сили въ съзнанието на човѣчеството, направляватъ космическитѣ течения и съ това изменятъ външнитѣ условия на живота, за да могатъ да постигнатъ целта, която преследватъ. — Тѣ сж великитѣ Учители на човѣчеството, богочовѣцитѣ които сж идеала на човѣка. Тѣхната поява въ свѣта не е случайна но е въ зависимостъ отъ развитието на живота на цѣлия космосъ. Тамъ кждето се явяватъ, става центъръ на нова култура. Тѣ сж предвестници за края на една епоха и началото на нова. Тѣ сж физически центрове на дейностъ на Бѣлото Братство и чрезъ тѣхъ действува цѣлото Братство, цѣлата жива Природа, за да положи основитѣ на една нова култура. Тѣ сж като извори на жива вода, и кждето се появятъ, бликва новъ животъ, създаватъ се нови схващания, нови методи за животъ. Всички древни култури сж цвѣтели до тогазъ, до като сж се намирали подъ прѣкото влияние на Братството и неговия животъ. т. е. до като между тѣхъ сж съществували школитѣ на Братството, които сж ръководили духовния и социалния животъ на културата. На тѣхъ се дължи гигантската култура на Египетъ съ неговитѣ пирамиди, на тѣхъ дължи Гърция своя разцвѣтъ, Индия, Персия, Вавилонъ, всички сж имали първичния си тласкъ отъ школитѣ на Братството.

Всички основатели на религиитѣ на миналото сж все представители на Бѣлото Братство, и всѣки отъ тѣхъ е ималъ за задача да пробуди известни нови сили въ човѣшкото съзнание, които до тогазъ сж

били потенциални и по такъв начин да подтикнат човечеството въ неговото развитие. За да постигнат цѣльта си, тѣ сж давали най-разнообразни методи за въздействие върху умоветѣ, сърцата и волитѣ на хората отъ епохата. Но въ последствие, когато буквата убива духа на тѣхното учение, тѣхнитѣ правила се превръщатъ въ догми, а методитѣ въ обряди и церемонии; прогресътъ на културата спира, човечеството заживѣва пакъ въ своитѣ закостенѣли форми. Културата стига до своя край, оставяйки своя плодъ въ човѣшкото съзнание, и замира, изражда се — за да даде пжтъ на нова култура, съ нови форми и отношения. И появата на всѣка култура се предшества отъ единъ великъ Учителъ, който полага основнитѣ принципи и закони, върху които ще се изградятъ новитѣ форми на живота, дава нови методи за събуждане на нови сили въ човѣшкото съзнание.

Бѣлото Братство винаги е имало школи и центрове, както на физическото, така и въ другитѣ полета. Тѣ представляватъ отъ себе си известни динамически и организационни центрове, отъ които излизатъ строителнитѣ сили за организирането на една нова култура, която расте и се развива като единъ живъ организъмъ. Физическитѣ центрове — школи на Братството, — се мѣстятъ, пакъ не произволно, но целесъобразно, като съ това изменятъ и външната форма на своята дейность; но старитѣ форми продължаватъ още да живѣятъ, и тѣ се отличаватъ по това, че въ тѣхъ нѣма творчество, нѣма приливъ на нови сили и идеи. Тѣ сж форми безъ животъ. Отличителна черта за присѣтствието на Братството въ дадена епоха и мѣсто е онзи творчески елементъ въ дѣйността, когато всѣки единъ мигъ носи нѣщо ново, а не е само едно преповторение на старото. И дейността и центроветѣ на Братството не следватъ пжтя на външната традиция, както мислятъ нѣкои — защото традицията сковава и убива живота.

Братството действува по начинитѣ, по които действува и самиятъ животъ — спонтанно, непринудено, проявява се естествено като самиятъ животъ, безъ да си служи съ демагогия и спекулация и въздействува направо на народната душа; дава методи и правила съобразно съ онези условия, при които съзнанието е поставено да работи въ дадена епоха. Тѣ никога не се занимаватъ съ разрушение на старото, но подпомагатъ на новото да расте и укрепва, а старото, останало като сухо дърво, безъ животъ, само по себе си ще се разруши. — Тѣй че хората на новитѣ идеи не трѣбва да се занимаватъ съ рушение на старото, а трѣбва да бждатъ хора на новото, положителното творчество.

Бѣлото Братство представлява единъ живъ организъмъ, глава на който е този космиченъ духъ, който ние познаваме като Христосъ, и който ръководи еволюцията на нашата слънчева система, и на нашето човечество. И всички членове на Братството, които сж работили въ миналото, сж цѣлели да пробудятъ човѣшката душа, за да дойде до онова съзнание, за да стане съзнателенъ проводникъ на принципа на любовта — да влѣзе въ връзка съ Христа. И когато Христосъ започне да дѣйствува отъ вътре въ една душа, тя трѣбва въ пжтя на служенето, който е пжтъ на ученика.

П. Мжлфордъ

Вечната справедливостъ.

Царството на справедливостта не е далечъ отъ насъ нито по време, нито по пространство. То е тукъ, въ насъ и изявява своята дейностъ днесъ тъй добре, както презъ всичкото минало и както се е изявявало на всички родове. Тя опредѣля съ своя непостижимъ законъ мъжа или радостъ на всички, и да се избегне присъдата ѝ е невъзможно. Този съдъ нѣма нищо общо съ човѣшкия законъ. Въ нейното изпълнение може тоя, когото хората наричатъ виновенъ, да бжде невинниятъ, и тжжителтъ да получи наказанието. Тя приема много нѣща като нарушение на правото, които отъ хората съвсемъ се не смѣтатъ като такива.

Справедливостта е една висша сила, при това безпогрѣшна и всевидяща, пълна съ доброта. Тя опредѣля наказанието не за самото наказание, но тя иска чрезъ него да доведе хората до едно по-велико щастие. Тя желае на всички добро и щастие. Законътъ на Живота и на щастieto е като една права и тѣсна пътека. Щомъ я напуснемъ, натъкваме се на препятствия, пречки и страдания. И всѣки опитъ да отстранимъ тия препятствия и пречки увеличаватъ болките ни.

Справедливостта на Висшия ти говори:

„Ти си се отклонилъ отъ правия пътъ. По пътя, по който вървишъ и начинътъ, по който искашъ да употребишъ силитѣ си, ще имашъ само страдания и безпокойствия. Имамъ сигуренъ пътъ за тебе. Отъ тоя пътъ, обаче, ти можешъ да видишъ само толкова, колкото можешъ да извървишъ въ единъ часъ или единъ день. Не се опитвай да опредѣляшъ бждщето си съ планове и върху карти. Това е моя работа. Остави всичко това на мене. Имай желание отъ менъ да узнаешъ, къде отивашъ и какъ трѣбва да живѣешъ въ тоя часъ или тоя день. Привикни да живѣешъ по тоя начинъ, до като ти стане това втора природа и азъ ще ти изпращамъ презъ това време топлина — както слънцето на земята, — ще ти изпращамъ мъдростъ, която ще те научи правилно да живѣешъ.

Всѣка болка, всѣко неприятно чувство на тѣлото или душата, силно или незначително, е присъда, която ще падне върху насъ, и то само съ целъ да ни опжти тамъ, гдѣто ще трѣбва да израстнемъ за по-голѣмо щастие. Безграничното се поставя срещу ни, когато се отклонимъ отъ правия пътъ, то се противопоставя намъ и на нашата воля, и това е болезнено.

Но това не е „наказание“ въ смисъла, който човѣкъ свързва съ тая дума.

Висшата справедливостъ ни казва:

„Не трѣбва да имате никакъвъ другъ Богъ, освенъ усъвършенствуването на вашата сжщностъ. Тя трѣбва да ви е по-цѣнна отъ златото. Да добиете здраво тѣло и свѣтълъ духъ, да се стремите къмъ растене и развитие на вашитѣ сили: това сж цѣлитѣ на вашия животъ. Стремете се къмъ това — и ще узнаете отъ време на време моето посѣщение — и ще придобиете всичко, отъ що се нуждаете.“

Тая справедливост ни кара да чувствуваме най-малките дългове, които ние дължим на другите. Но това сж дългове, които не сж пари, но само сж добри мисли могат да бждат платени.

Едно дърво е насадено покрай пътя, за да може пътникът да намъри прохладата подъ снката му. Презъ горещината ние се спираме подъ снката му и се освежаваме. И така ние дължимъ една добра мисль на тоя, който го е посадилъ. И когато една такава мисль внезапно и отъ само себе си се появи у насъ и ние я препратимъ, тогава тя е една сила, която ни прави добро. Благородността е едно чувство, което ни носи радостъ. Да, тя дава единъ новъ животъ на тълото, защото каквото чувствуваме, това опредъля нашето духовно състояние и се отразява на нашето тло или добре или зле. Чувството на благодарностъ гради и подмладява. Нашата благодарностъ е сила, която достига до тоя, който е насадилъ дървото или е поставилъ канче на кладенеца край пътя, или на оградата, която обгражда полето, е оставилъ една портичка, презъ която можемъ да минемъ и така да съкратимъ пътя и да не заобикаляме.

Преминемъ ли презъ полето или седимъ подъ дървото, безъ да изпратимъ една благодарна мисль на тоя, който ги е направилъ, то не плащаме дълга си и се лишаваме отъ едно благо.

И ще страдаме нкакъ си за това. И такова страдание е присжда, което вечната справедливостъ ни налага съ намерение да ни запази за въ бждаще отъ такива настроения.

Висшата сила никога не е опълномощавала човка да поеме въ собствени ржце справедливостта или присждата. Обърнемъ ли се къмъ стария или новия завтъ, тамъ ще намъримъ думитъ:

„Не сждете, за да не бждете сждени!“ или „Мое е отмъщението“ говори Господъ.

Висшата сила ни казва:

„Трбва винаги да желаете да добиете знание за вечната справедливостъ. Като хора вие още не сте намърили нкои по-добри методи за подържане на обществения порядкъ, освенъ да бесите, затваряте и пр. Вие създавате винаги вашитъ закони, безъ да мислите върху божествения законъ и силата, която е създала цлата вселене и която никога нма да престане да я усъвършенствува все по-вече и по-вече. Вашитъ закони сж така многобройни, така забъркани и заплетени, така чудновати, че всичко въ тхъ — закони и параграфи, едно въ друго се заплитатъ. Едно отмънява друго и едно противоречи на друго. Системата на законитъ ви е едно смъшение на езицитъ. Далечъ отъ това да способствуватъ и служатъ на справедливостта, т повече спомагатъ на лукавщината и хитритъ тълкования.

Ще остане ли ненаказана тая хитростъ, това лукаво искусство?

По никой начинъ! Истина е, че съ тхъ никакъвъ успхъ не може да се постигне. Защото успхъ, добитъ чрезъ измама, ще се заплати следъ нкоя и друга година съ болна душа и болно тло. Духовнитъ и физически сили намаляватъ, човкъ пропада, умира, изчезва най-после за винаги, щомъ като се стреми само къмъ нереалнитъ нща. Истинскиятъ духъ, стремейки се къмъ безконечното, надживва времената. Вечната справедливостъ учи Духа правилно да употребява силитъ си.

Безконечният ни казва:

„Отдайте ми се безъ резерва. И азъ ще направя да забравите всѣко съкрушение, разкаяние и покаяние. Ще ви направя да познаете и да се радвате на познанието. Да растете отъ днешното несъвършенство къмъ утрешното съвършенство и вечното повдигане. Печалното ви разкаяние да се превърне въ радостно знание. Така че да не бждете вече отговорни за всичко, което бѣхте, мислихте и правихте въ миналото — действие на една нисша, неразвита и следователно по-груба форма на животъ. Ето вие надраснахте вече тая форма и сега станайте по-свѣтли, по-добри и по-чисти. И винаги ще ставате по-свѣтли, добри и чисти. Не ще чувствувате никакво разкаяние, когато познаете, че днешното ви битие не е вчерашното. Ще се радвате, защото сте намѣрили една по-добра форма, единъ по-свѣтълъ начинъ на животъ. И ще смѣните тая форма съ все по-добра и по-свѣтла. Защото ангелитѣ непознаватъ грѣха. Тѣ познаватъ вашето вчерашно съзнание като вчерашно несъвършенство. Ето, ангелитѣ не изискватъ отъ никого извинение. Както Вечния, Силата на Силитѣ, тѣ се радватъ да ви занесатъ отъ днешното възхищение къмъ по-великото възхищение на бждещето. Тѣ знаятъ, че Безконечниятъ обича да слуша вашето хваление. И въ тѣхното хваление звучи безкрайна радостъ.“

* * * * *

Орионо

Познаха ли Те тия, между които дойде

И чуха ли гласа Ти тѣзи, що зовѣше?

Ей, Господъ мой!

Въвъ долината на теглото, мрака,

Като камбаненъ звънъ

Гласа Ти проехтя

И словото Ти свято чу се.

Дѣсницата докосна тѣзи,

Кои ржце простираха къмъ тебе.

Отъ гробоветѣ мъртви, съ гласъ голѣмъ

Възкрѣснаха, поеха своя кръстъ,

Затичаха се подиръ Тебе

И слѣха се съ народа Твой.

Деньтъ Ти стана свѣтълъ, слънчавъ, веселъ —

Благослови го Твойта дланъ.

А и нощта не проклета.

Землетресенията и слънчевитъ петна:

(Продължение)

Несъмнено е, че не всички животни еднакво предчувствуватъ. Влиянието на човѣшката култура въ това отношение въ повечето случаи е действувало противоположно на онова, което сме приели да наричаме „инстинктъ“ — ето защо не всѣкога и всички животни могатъ да бждатъ сеизмически предсказвачи.

Но понеже стадниятъ животъ или „стадната душа“ е по-достъпна за предаване на колективнитъ усѣти и състояния — особено онова състояние, което се нарича „паника“ и се характеризира съ белѣзи и дейностъ почти еднаква и въ животнитъ и човѣка, то достатъчно е да има едно или нѣколко екземпляра между животнитъ сензитиви, съ по-чувствителна нервна система, за да се предаде тѣхното предчувствие и безпокойство и на другитъ.

Въ таквъ случай систематическитъ наблюдения въ една зоологическа градина биха играли ролята на една своего рода метеорологическа станция, и тѣ съ време, макаръ изъ начало и съ известни допустими погрѣшки, биха могли да служатъ за основа на предсказания, особено ако бждатъ въ връзка и съ станциитъ за наблюдение слънчевитъ петна.

Наблюденията на тия петна, тѣхното системно проучване — даже на първо време като едно елементарно съпоставяне тѣхния видъ, голѣмина, развита скоростъ (понеже нѣкои отъ тѣхъ иматъ и своя собствена скоростъ, независима отъ общата на цѣлата слънчева повърхностъ) съ събитията на земята по време и мѣсто — биха дали онзи ключъ, еквивалентъ или корелатъ, който изведнажъ ще измѣни направлението на човѣшката мисль, ще очертае другъ централенъ стълбъ, около когото биха се наредили събитията на цѣлия общественъ, политически, семеенъ и частенъ, физически и психически животъ.

Много случки отъ историята ще намѣрятъ други обяснения; на цѣли епохи биха се открили по-дълбокитъ причини, а епидемии, бури, урагани, циклони, наводнения и земетресения ще бждатъ очаквани своевременно, съ нужната подготовка или възможното отбѣгване на нежелателнитъ резултати.

Всичкитъ тѣ сж само последица отъ състоянието на слънчевата енергия, отъ влиянието на слънчевитъ петна, които измѣнятъ интензивитета, направлението и посоката на земнитъ електрически и магнетически течения и съ това влияятъ на цѣлокупния животъ на земята, въ всичкитъ негови прояви — физически и психически.

Всѣка, и най-малката частица, може да се поляризира — да има своя северенъ и юженъ полюсъ, раздѣлени съ линията на уравнилѣването — екватора. Всѣка отъ тѣхъ си има своето миниятурно сѣверно и южно полярно сияние — тѣхнитъ силови полета.

Тѣзи магнетически напрежения въ живитъ частици на растенията, животнитъ и човѣка сж основата и една отъ първопричинитъ за проявата на живота, творческитъ насоки и първични структурни линии, по които става строежа въ зародиша, а по после и въ по-сложната проява на ежедневния растежъ.

Грамадният океанъ отъ електричество и магнетизмъ, въ който сме потопени, пулсира всѣкиминутно, подхранванъ отъ непрекъснатия потокъ на свѣтлината отъ Великото Сърце — слънце. Понизената по интензивностъ свѣтлина на петната играе ролята на низкия волтажъ на служебнитѣ токове, които правятъ възможенъ и достъпенъ за употребление тока съ високо напрежение. Тѣзи именно различни напрежения осигуряватъ постоянното течение на слънчевата енергия въ пространството. Ако бихме искали да премѣстимъ частицитѣ на единъ голѣмъ резервоаръ, пъленъ съ вода, които се намиратъ въ равновѣсие (спокойствие), би трѣбвало да се употреби грамадно усилие. Но ако нѣкъде на дъното направимъ и най-малкото отвѣрстие и пуснемъ само една и най-малката частица да капне, тогава течението, което ще започне, нѣма да се прекрати, до като не размѣсти всичкитѣ частици, които иматъ по-горно ниво.

Въ газоветѣ това размѣстване става по всички посоки едновременно; въ свѣтлината, която е електромагнитно явление, това измѣнение на статичния интензивитетъ става източникъ на енергия, която пѣкъ отъ своя страна служи да даде тласкъ на живота на всичко въ слънчевата система.

Едно специално учреждение: Слънчевъ Институтъ, построено да наблюдава и слѣди промѣнитѣ въ живота на слънцето, би ни дало ключа на разгадката за ония преплетени обществени и исторически събития, които регулиратъ отъ своя страна общия животъ на земята, както, да речемъ, съдържанието на централния резервоаръ въ една водопроводна система се отразява върху всички чешми, а отъ тамъ и върху общия животъ на града; или състоянието на сърцето върху общото самочувствие на организма.

Ще дойде врѣме, когато милионитѣ на народитѣ ще се употребяватъ по-смислено, отколкото да се прахосватъ за направата на стоманени чудовища, които ще изхвърлятъ смъртъ или отровни газове; тогава подобни институти ще бждатъ необходимостъ и гордостъ на държавитѣ!

Тамъ най-мъдритѣ хора на човѣчеството ще напругатъ своитѣ умове да доловятъ разгадката на далечното минало и на неизвѣстното бъдеще въ свѣтлитѣ лъчи на слънцето.

И тогава то ще имъ проговори, защото и тамъ, въ него има сжщества и култура, отъ трошицитѣ на които се ползуваме и ние, жителитѣ на земята.

Мечтитѣ и невъзможноститѣ на днешния день сж утрешни постижения. Человѣчеството и да ще, и да не ще, крачи къмъ единъ новъ животъ, който ще разрѣши труднитѣ проблеми на днешното време.

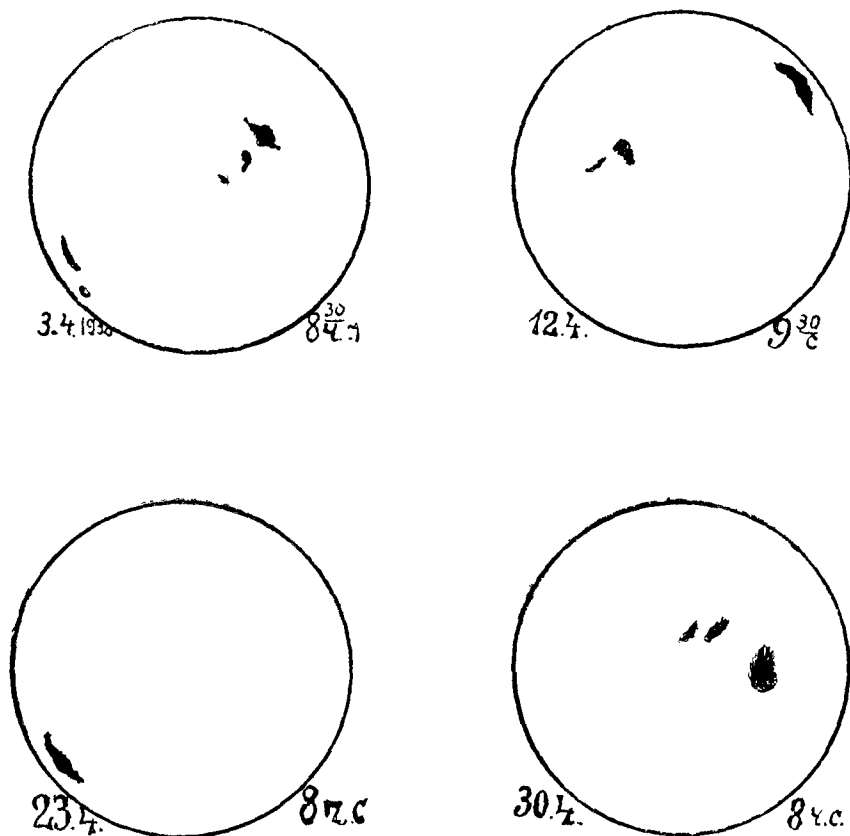
И въ този новъ животъ проучаването на слънцето ще бжде централна идея, — то ще бжде смѣтано като едно живо биуще сърце, което регулира цѣлокупния животъ. То и сега прави сжщото, само че това не е достъпно на болшинството отъ хората, а тогава то ще бжде по-правилно разбирано и по-разумно използвано.

Фантастично може да звучатъ тѣзи думи, но тѣ утре ще сж една дѣйствителностъ. И най-голѣмитѣ стремежи се правятъ отъ малки частици и то тѣй незначителни на гледъ предъ голѣмия колосъ, който изниква

въ края на краищата! Такъва малка частица на бъдещата сграда ще бждатъ и тия бѣгли бележки, съ които ще се опитае да харектеризираме вида и влиянието на слънчевитѣ петна за единъ периодъ отъ 1. априль 1930 год. до 1. май 1931 година.

Описание на петната презъ мѣсець априль 1930 год.:

Този мѣсець се характеризира още отъ самото начало съ появата на едно двойно петно (1-и апр.), отъ което едното, по-голѣмото, заема горния край отъ видния дискъ на слънцето (наблюдение на сжщата дата 1. априль, 8 часа сутриньта: то има положение, кждето на циферблата се намира цифрата 8).

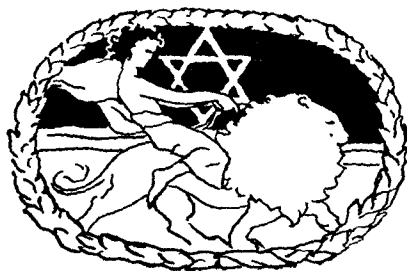
Въ центъра на видимия дискъ въ сжщото време се намира едно петно, състоящо се отъ три части, отъ които най-западното е и най-голѣмо. И тритѣ иматъ форма неправилна (сравни приложенитѣ рисунки) Появата на първото петно съвпада съ земетресеието въ Гърция. Къмъ 9. априль се появява на сжщото мѣсто на слънчевия дискъ ново петно (мѣсто, отговорящо на цифрата 8 въ циферблата), а въ туй време старото петно, което е пропжтувало презъ цѣлия видимъ дискъ на слън-

цето, се намира къмъ горния край на диска, отговорящъ на цифрата 2 въ часовника (наблюдение на 10. априлъ, 11 часа сутринъта).

Като общо правило трѣбва да се отбелѣжи, че петната обикновено слѣдватъ една ивица близо около екуатора на слънцето и почти все на едно и сѣщо мѣсто се появяватъ и минаватъ презъ видимия дискъ за 11 — 13 дена. Въ време на тѣхната поява, както и на тѣхното изчезване за даденъ меридианъ, тѣ действуватъ най-силно върху силовитѣ полета и предизвикватъ обикновено всичкитѣ по-силни прояви: урагани, циклони, земетръси и пр.

Така изчезването на едно отъ петната (11. и 12. априлъ) съвпада съ катастрофалното земересение въ Нова-Зеландия. Въ сѣщето време въ Загребъ минава ураганъ. Скоро послѣдва изчезването и на друга частъ отъ петното, което пакъ съвпадна съ циклонъ въ Кюстендилско (14. априлъ, 15 часа: земетръсъ въ Букурещъ и Русе). Снѣгове въ Югославия, Швецария, Австрия (14. 18. и 19. априлъ.) На 22. априлъ поява на ново петно на мѣсто, отговарящо на цифрата 7 въ циферблата. (Наблюдение въ 8 часа сутринъта когато е взетъ земниятъ екуаторъ за хоризонталенъ, а не слънчевиятъ). Появата на туй голѣмо и тъмно петно съвпадна съ редъ голѣми пожари. Въ Ромъния изгарятъ 110 души въ една църква; Въ Охайо (Америка) пожаръ на единъ затворъ, въ който изгарятъ 600 човѣка; катастрофа въ Парижката подземна желѣзница съ около 100 жертви.

Сѣщото петно къмъ 27. априлъ се приближава къмъ центъра на диска; съвпадение: много пожари — сѣщо и у насъ, София. При това петното дава единъ ясно видимъ израстъкъ по посока къмъ цифрата 12 на циферблата. 30.-и априлъ се характеризира съ едно тройно петно, което се намира при своето залѣзване и се е получило вѣроятно отъ разкъсването на едно петно (наблюдение 28. априлъ 6 часа сутринъ) Тѣзи пертурбации се съвпадатъ съ силни пожари и урагани въ Франция (1. май), градушки въ България, циклони въ Америка и земетреси въ Япония.

Д. М. Зуевъ—Инсаровъ

Що е графология? *)

История на графологията.

Въ обширния кръгъ на научнитѣ знания, които иматъ за предметъ човѣка, за сега видно мѣсто заема графологическиятъ методъ за изучаване на личносттата.

Графологията, като наука, съществува не отдавна; наистина, първитѣ опити въ това направление се отнасятъ къмъ XVII вѣкъ, но за създателъ на графологията се счита абатъ Мишонъ (род. 1806 год., ум. 1881 г.). По негова инициатива въ края на миналото столѣтие се образувало графологическо дружество, явили се специални списания по графологията и пр. Той написалъ нѣколко съчинения по този предметъ, създалъ школа и ималъ много последователи. Следъ смъртта на Мишона за глава на графологическото движение останалъ неговиятъ ученикъ, Андрианъ Варинаръ. Написаниятъ отъ него учебникъ по графология е преведенъ на много езици. Варинаръ поелъ длъжността председателъ на графологическото общество, той взелъ и редакторството на списанията.

Отдѣлни последователи (д-ръ Швидландъ, Лангебрухъ и др.) се заели също съ разпространението на тази нова наука чрезъ специални графологич. отдѣли въ различнитѣ популярни списания, но това били единични и несистематизирани мнения и наблюдения: въ основата се поставяли различни, случайни и маловажни признаци.

Научни заслуги въ тази областъ е указалъ много повече Крепье-Жамень. Въ своя голѣмъ трудъ „Почеркъ и характеръ“ той е далъ напълно научно изложение на графологическитѣ закони. Това съчинение се появило въ „Библиотека на съврем. философия“ наредъ съ трудоветѣ на Миля, Спенсера, Рибо и др.; на този авторъ се дължи заслугата за популяризиране на графологията, като резултатъ на което графологич. движение въ Франция станало европейско движение. Въ Италия е известенъ съ своя графологич. трудъ всемирниятъ знаменитъ ученъ Ломброзо**), въ Германия проф. В. Прайеръ***) издалъ редъ значителни по своето постижение, графологич. съчинения.

Провѣряване на графологичнитѣ положения чрезъ хипнотически опити.

Презъ 90-тѣ години нѣколко крупни европейски учени достигнали до провѣряване на графологическитѣ данни чрезъ експериментална психопатология. Много интересни сж опититѣ съ измѣнение характера на личносттата, а въ връзка съ това и на почерка подъ влияние на хипнотическо внушение; въ тѣзи опити били провѣрени много

*) Тая статия е извлечение отъ книгата „Почеркъ и личность“, издадена въ Москва въ 1930 година.

**) C. Lombroso — „Grafologia“, Milano 1895.

***) Preyer. „Handschrift und Character“ 1894.

графологически закони, напимъръ: избраното за това лице се привеждало въ хипнотично състояние и последователно му се внушавало, че той е хитъръ, скритъ човѣкъ и др., и въ сѣщото време го карали да пише подъ диктовка. Резултатитѣ били следнитѣ: въ всички случаи почеркътъ билъ различенъ и съвсемъ неприличенъ на почерка на субекта въ нормално състояние, напр. скжперничеството въ почерка се изразява въ стегнато писмо, въ което буквитѣ сж една до друга; поле почти нѣма, или съвсемъ малко, като че се старае човѣкъ да помѣсти по възможность най-много на малко пространство; предпазливостъ, недовѣрчивостъ се проявява въ дългитѣ хоризонтални черти, особено въ края на редоветѣ, а сжщо предъ или следъ подписа, като че ли да запълнятъ останалото мѣсто до края на листа. Като дописватъ редоветѣ, такива хора безсѣзнателно се страхуватъ, да не би нѣкой да напише на останалото свободно мѣсто точка, запетая или нѣкой другъ знакъ, който да измѣни смисъла на написаното, затова тѣ запълнятъ, за всѣки случай, празното мѣсто съ хоризонтални черти. Признаци на решителность, инициатива и предприемчивость се появявали въ почерка на хипнотизирания, ако му внушавали, че той е Наполеонъ, макаръ че той нѣма въ характера си такива качества.

Хипнотизираниѣ връщали сжщо въ детската възраст, когато тѣ едва сж започвали да учатъ, и почеркътъ въ връзка съ това веднага се измѣнялъ, ставалъ неувѣренъ, лицето вече не пишело свободно а съ трудъ рисувало буква следъ буква. Почеркътъ се развъртвалъ като кино-лента и съответствувалъ напълно на почерка отъ онзи периодъ на живота, въ който е билъ повърнатъ авторътъ на писмото. Сжщо така реагиралъ почеркътъ и на последователното покачване на възрастьта; той ставалъ по-увѣренъ, рисунката получавала по-опредѣленъ характеръ.

Последниятъ примѣръ е толкова демонстративенъ, че може да се приведе тука като образецъ на обективно възприемане на изследването.

Основни положения.

Графологията се явява като наука, която изучава законитѣ на зависимостта между почерка и личността. Ние нѣма да се спираме на това, какъ физиолозитѣ обясняватъ процеса на писането и връзката му съ деятелностьта на мозъка.

Ще се ограничимъ само съ опредѣлението, че писането е проекция на нашето съзнание въ форма на известенъ родъ фиксирани движения.

Чрезъ изследванията на физиолозитѣ въ учението за локализиране на мозъчнитѣ функции, потвърдени клинически, е установенъ специаленъ центъръ на писането, който се намира въ задната частъ на втората челна извивка въ лѣвото полушарие на главния мозъкъ.

Историята се движи чрезъ непрестанната борба на човѣка съ природата и като едно отъ орждията на тази борба се явила писменностьта у човѣка. Обаче, преходътъ отъ първитѣ изсѣчени на камъкъ писмени рисунки до съвременното писмо — скорописъ изисквалъ многогодишни наблюдения и опитъ. Повече или по-малко значително раз-

пространение писмеността е получила едва въ епохата на възраждането. Въ своята писменост човъкът е влагал не само впечатлението си от предметите и понятията, но въ писмото, както и въ всяко действие рефлекторно се отразявали и свойствата на психиката.

Писмеността не трябва да се разглежда като свършено самостоятелно явление, което дължи своя произход на произвола на изобретателя. Писмото се явява като едно от организационните средства на човешкия колектив и следователно, почеркът, като форма на индивидуално изображение, организационно оръжие на писмото, не може да не носи въ себе си онова латентно качество, което се заключава въ психическото развитие на човечеството изобщо и частно на отделния индивид.

Жестът на артиста, който изобразява едно или друго преживяване на личността въ изобразяваната роля, всекога се стреми да бъде подобен на психическия израз на преживяването; процесът на писането не представя от себе си нищо друго, освен концентрирано движение въ миниатюр при възпроизвеждане на условните знакове — буквите. Затова движението, необходимо при чертанието на буквите, също така трябва да отразява латентното състояние на пишещия, т. е. неговото скрито, вътрешно преживяване и общия израз на неговото настроение. Явления, при които пък се създава индивидуална форма въ чертанието на буквите, почерка, напълно се подават на правилно наблюдение и експеримент.

По такъв начин, графологията има всички данни, за да стане точна наука. Професор Шнейдемил, като говори за научните основи на графологията, посочва, че доколкото процесите на висшата нервна дейтелност на човка се проявяват външно, това става чрез известни волеви действия, които се конкретизират чрез движения.

Ние не можем да наблюдаваме непосредствено психич. процеси и да ги познаваме чрез органич. движения, казва той по-нататък, „ако пък изразените желания трябва да се разглеждат като резултат на рефлекторни последствия на постоянно разиграващи се процеси на мисълта или чувствуването, то и чрез тях може да се сжди за характерните особености на човка. Следователно, движенията при ходене, изразът на лицето при разговор и, най-после, също така и упражненията въ писане могат да бъдат използвани за изучаване на вътрешните процеси въ организма.“

По такъв начин движенията при писането образуват въ дадения случай особено благоприятно поле на действия, тъй като почеркът притежава необикновена подвижност на частите си и затова е крайно възприемчив към възпроизвеждане на най-тънките отенъци, които се определят от въздействието на движението на ръката, за зараждането на мисли и чувства въ нашия мозък, при което е съвсем безразлично, от ръката ли са изпълнени тези движения или от друг орган на тялото, приспособен за писане. Има такъв опит: сдват на стол, който стои на повърхност, засипана с пясък, и пишат съ пръста на крака, или закрепват към перо парче тебеширъ и пишат на хоризонтално поставена дъска или просто на пода; тогава, на пръв поглед, се хвърля въ очи еднаквостта на писмото, извършено съ ръката или съ крака. По такъв начин проф. Прайеръ

изследвалъ и другитѣ органи: устата, колѣнетѣ, китката на ржката, брадата, главата.

Резултатътъ билъ единъ и сжщъ. Графическитѣ образи на буквитѣ и тѣхнитѣ съчетания се създаватъ въ мозъка и се предаватъ за изпълнение на мускулитѣ на пишещия апаратъ.

Забелязано е, че има опредѣлена връзка между почерка и рисунката на художника, която се изразява въ мекотата или гжстотата на чъртитѣ, въ степенъта на равномерността на натискането, равеностъта или извѣртването линиитѣ, простотата или сложността на рисунката. По такъвъ начинъ, рисунката сжщо така има голѣмо характерологическо значение (на разработването на този въпросъ е посветенъ специаленъ трудъ отъ Максъ Зелигеръ.)

За връзката между рисунката и характера на човѣка даватъ особено силна и нагледна представа рисункитѣ, направени отъ душевноболни. Напр. при разкжсване асоциацията на мисленето у болния, примитивнитѣ рисунки (фигури), образувани отъ две-три линии се разлагатъ на отдѣлни елементи (при изобразяване на кжща — покривътъ, вратитѣ и стѣнитѣ сж направени съвсемъ отдѣлно и не сж свързани помежду си); при по-сложни случаи рисункитѣ ставатъ безпредметни. На листа се явяватъ тъмни петна. По рисунката на болния, по боитѣ, по налѣгане на чъртитѣ докторътъ често намира характерно заболяване, предсказва настжпване на припадъкъ, криза.

Ако човѣкъ не е наклоненъ къмъ позиране, нѣма особено разположение къмъ външнитѣ форми, украшения (като особени значки, медали), не се отличава съ кокетство, съ особености, афектиране въ поведението си, въ изразитѣ си, той не украсява своето писмо (съ завивания, джги и др.)

Характеренъ въ това отношение е почеркътъ на писаритѣ отъ преди войната (особено на военнитѣ писари): манеренъ, афектиранъ, кокетенъ. Подобно кокетство би могло да се наблюдава въ поведението, облѣлото, особената прическа и др. Всичко това се обяснява отъ тѣзи условия на живота, които съвършено понижали социалното положение на личността и стѣснили до минимумъ интереситѣ му.

Съ такъвъ специфически канцеларски почеркъ се отличаватъ и дребнитѣ служащи, при което може да се види, че колкото по-незначително е положението, което заематъ, толкова повече украшения има почеркътъ, като че ли въ тази изобретателностъ и фантастичностъ на почерка авторътъ влага всичкото си стремление (изявление) на личността, притѣснена отъ условията на живота.

Въ сегашно време това манерно, канцеларско писмо се е почти изродило, както се изроди и онзи, роденъ отъ времето, типъ „воененъ писаръ.“

Азъ знаехъ единъ пощенски чиновникъ, съвсемъ непретенциозенъ въ своитѣ лични навици, готовъ да се задоволи съ най-малко. Неговиятъ почеркъ се отличаваше сжщо съ простота и естественостъ. Но ето този човѣкъ почна постепенно да се издига по службата почти до началникъ на едно отъ провинциалнитѣ пощенски отдѣления. Оттогава почна да расте и неговото честолюбие: той почна да следи за своята външностъ, за изразитѣ си, почна да устройва често гуляи, въ които обичаше да играе роля на хазяинъ. Това стремление къмъ

такъв „широк“ живот се отрази и на почерка му, който се отличава с украшения и забавителни рисунки на отдѣлнитѣ букви.

Известни сж и противоположни случаи: у младежи, които се отличавали с украшения на писмото си, обикновено това се изгубва през време на военната служба, което се обяснява лесно с новитѣ за тѣх условия на казармения живот.

* * * * *

Ходът на човѣка.

Въ походката има най-много отъ насъ. Тѣ представя нашата енергия въ състояние на движение.

Полъ Бурже.

Тѣ като движенията сж всѣкога въ връзка съ идеята, що ги е предизвикала, и чувството, що ги направлява, ясно е, че и ходътъ, вървежътъ на човѣка разкрива на непредубѣдения наблюдател положителнитѣ и отрицателни чѣрти на човѣка, неговитѣ навици и начини за действие, неговитѣ сърдечни и умствени стремежи.

Различаватъ обикновено четири вида вървежъ:

Ситенъ вървежъ, съ дребни, бързи крачки. Той принадлежи на повърхностнитѣ, суетни и дребнави хора. Така ходятъ хора съ дребни мисли, и особено — суетнитѣ жени.

Ситниятъ, но бавенъ ходъ е характеренъ за проститѣ и спокойни хора.

Едриятъ, бавенъ ходъ означава обмисленостъ въ действията, хладна пресмѣтливостъ и упорита воля.

Едриятъ, бързъ ходъ означава горещина, решителностъ, борчески духъ.

Предприемчивитѣ, самоувѣрени и решителни люде ходятъ право, като удрятъ силно съ пети по земята.

Хитритѣ, лукави хора, дипломатитѣ описватъ, вървейки, вълнообразни линии.

Обезсърченитѣ, меланхоличнитѣ влачатъ краката си, кога ходятъ — тѣ се гърятъ.

Енергичнитѣ изопватъ силно прасцитѣ си.

Лѣнивитѣ се клатушкатъ.

Страхливитѣ и срамливи хора ходятъ все край стѣнитѣ.

Вървежътъ е далъ поводъ да се създадатъ нѣкои и други изрази, които сж наистина прави. Казватъ запримѣръ:

Ходи като вълкъ предпазливо и безшумно.

Ходи като костенурка — сир. много мудно.

Ходи като че ли си брои крачкитѣ: важно и тържествено.

Ходи като гладна кокошка: много бързо.

Ходи като Крали Марко: прави едри, грамадни разкрати.

Вървежът въ зависимост отъ темперамента.

Сангвиникътъ, съ хубава външностъ, левентъ, силенъ, широкоплещестъ, съ изправена глава, усмихнати очи, съ приятенъ, веселъ и обученъ гласъ, има елегантенъ вървежъ. Той е любопитенъ. Като ходи, той се обръща ту на една, ту на друга страна да види, що става около него. Съ любезенъ видъ, той се интересува отъ всичко хубаво, което очарова погледа. Крачкитъ му сж отмѣрени и грациозни. Той обича мѣстата, отредени за разходки и развлечения, и често спира погледъ на хубавитъ жени.

Женитъ съ сангвиниченъ темпераментъ иматъ „шикъ“, тѣ се обличатъ изящно, движенията имъ сж кокетни и хармонични.

Човѣкътъ съ меланхоличенъ темпераментъ, високъ, мършавъ, ходи бавно, като си подгъва колѣната. Той крачи съ наведена глава и увиснали раменѣ. Тѣлото му е прегърбено. Той иде на свѣта старъ и печаленъ. Изглежда уморенъ, смѣе се рѣдко. Зиморливъ е и посърналъ. Отъ него лѣха тжга, меланхолия, студъ, зима, старостъ. Все неспокоенъ, все измѣчванъ, той дири самота.

Сингвиникътъ съ добре развита мускулатура, е типъ на „сабленосецъ“, любителъ на шумнитъ препирни, свади и разпри. Гнѣвливъ, но и великодушенъ и щедъръ, той е любимецъ на лекитъ жени, винаги е готовъ както за нападение, тѣй и за отбрана. Той има бързъ вървежъ; не ходи сѣкашъ, а тича. Като че ли иска да си проправи пѣтъ презъ тия, що срѣща на пѣтя си. Той обича улицата, събранията, авантюритъ. Ще го срѣщнешъ навредъ, дѣто има свади, крамоли и злополуки.

Женитъ отъ тоя типъ иматъ повече мжжки ходъ, рѣзки движения и крѣсливъ гласъ. Тѣ не умѣятъ много-много да се обличатъ, обичатъ яркитъ цвѣтове и крещящитъ багри.

Нервно-злѣчниятъ, дребенъ на ръстъ, добре сложенъ, съ гѣвкави и закржглени раменѣ и доволно широки плещи, съ тънки, но стройни рѣцѣ и крака, изященъ, макаръ и не дотамъ едъръ, има младежки ходъ, дори и кога остарѣе. Пъргавъ, живъ, гѣвкавъ, сръченъ и грациозенъ, той ходи чевръсто и тича на драго сърце. Той е всѣкога въ движение:

Женитъ отъ тоя типъ сж поети, винаги грациозни. Гѣвкави, съ хубави маниери, кокетливи, тѣ се обличатъ съ вкусъ и правятъ всичко, за да се харесатъ. Изглеждатъ по-млади, отколкото сж, още повече, че умѣятъ майсторски да криятъ възрастта си.

Типътъ съ хармониченъ темпераментъ е най-уравновѣсениятъ, най-завършениятъ. Той има срѣденъ ръстъ, хубавъ е, строенъ, снаженъ. Вървежътъ му е благороденъ, тържественъ, изященъ. Очитъ му сж голѣми, малко бадемовидни. Изразътъ имъ е усмихнатъ и кроткъ, но сжщевременно и строгъ. Видишъ ли го, не може да не възкликнешъ: „Какъвъ хубавъ човѣкъ!“

Нервниятъ типъ много прилича по външенъ видъ на сангвиника, ала е по-мургавъ. По характеръ и вкусове е по-женственъ. Погледътъ му е мекъ, любезенъ, гальовенъ. Той изразява красотата въ всичкитъ ѣ форми. Походката му е непринудена и елегантна. Той действа съ чара на своя характеръ и деликатнитъ си обноски. Изразъ е на хубостъта, благосклонността, обичта, но и на разпѣтството.

Лимфатичните по темпераментъ натури сж хора на бавните движения, на лѣнността, непостоянството, мечтитѣ, фантазията. Тѣ ходятъ бавно и отпуснато, сѣкашъ сж морни и скучаятъ. Краката имъ се влачатъ по земята, ржцетѣ имъ сж люлѣятъ хлабаво. Тѣ се движатъ, безъ да се оглеждатъ наоколо, погледътъ имъ е сѣкашъ унесенъ.

Нехайни и капризни, женитѣ съ лимфатиченъ темпераментъ въ любовъта сж най-своеобразни или пъкъ най-„нѣжно-странни“.

(Волевъ преводъ на последната глава отъ книгата на Анри Ремъ: *La Physiognomonie et les Gestes.*)

* * * * *

Б. Боевъ.

Първиятъ лжчъ.

„Ти трѣбва да приемешъ първия лжчъ на слънцето“.

„Любовъта носи възкресението“.

„Само като действуваме въ съгласие съ законитѣ на природата, ще имаме резултатъ“.

Учителътъ.

Великата божествена наука разполага съ методи за разрешението на всички въпроси, които сж сложени днесъ за разрешение. Механическата наука разглежда само външната страна на явленията, но тѣ си иматъ и друга, по-дълбока, вътрешна страна. Познанието на цѣлокупния животъ е необходимо, за да разберемъ природата. Едничкото, отъ което се нуждаемъ, е да действуваме въ съгласие съ законитѣ на природата. А за това трѣбва да научимъ нейния езикъ.

Днешниятъ животъ е пълненъ съ страдания, нещастия, катастрофи. Днешниятъ човѣкъ е въ неизвѣстностъ по отношение на най-важнитѣ въпроси на живота. Той е дезориентиранъ. Той страда въ сжщото време, когато природата е пълна съ толкозъ блага, когато съ такъва благодать го е заобиколила тя! Отъ друга страна и вътре въ него се криятъ толкозъ ценни сили, толкозъ съкровища, и всичко това стои неразработено!

Ето защо всѣко строителство преди всичко трѣбва да почне съ хвърляне свѣтлината на знанието върху цѣлата природа, върху човѣшкото естество, върху законитѣ на развитието на отдѣлния човѣкъ, на човѣчеството и на цѣлокупната природа. Тукъ терминътъ „природа“ трѣбва да се разбира въ малко по-широкъ смисълъ, а не както сега се разбира. Чрезъ по-дълбоко изследване може да се дойде по наученъ пътъ до познанието, че природата е жива, разумна, т. е. че задъ механическитѣ, физико-химически процеси има разумни сили.

Но както цѣлата природа трѣбва да се изследва по-дълбоко, за да се дойде до онова Разумното, което лежи въ нейнитѣ основи, сжщо така и човѣшкото естество се нуждае отъ по-дълбоко изследване и познание. Защото едно отъ основнитѣ положения на херметичната школа е, че вътре въ човѣка се криятъ неподозирани глбини. Човѣкъ

живѣе дълбокъ вътрешенъ животъ. Той самъ не се познава. Има въ човѣка нѣщо велико, възвишено, което трѣбва да се прояви. У него има дарби, възможности, които той не подозира. Той е повече отъ това, което проявява сега. Днесъ науката говори за подсъзнателенъ животъ. Обаче въ човѣка има и нѣщо повече: това е тъй наречения свърхсъзнателенъ животъ.

Много страдания идатъ, когато човѣкъ не слуша, не последва тѣзи красиви благородни потици, които му идатъ отъ вътре. Човѣкъ трѣбва да даде ходъ на възвишеното въ себе си, за да добие своята свобода! Защото свободата се състои въ проявата на истинската човѣшка природа. Тя е божественото, Разумното въ човѣка. Всѣки единъ, който не го проявява, той не проявява още своето собствено естество, и затова не е свободенъ.

Друго основно положение. отъ което трѣбва да се излиза при разглеждане въпроситѣ на живота, е, че животътъ е единъ, че въ основата на цѣлокупното битие лежи Единиятъ животъ, Първичната Причина. И този Единенъ животъ образува сжчината, истинската природа и на човѣка.

Ето защо при правилно отношение къмъ свѣтъ, човѣкъ въ всички форми ще вижда Бога. Понеже едно и сжщо начало живѣе както въ отдѣлния човѣкъ, така и въ всички сжщества, човѣкъ е свързанъ съ всичко, което е вънъ отъ него, той е едно съ всичко! Разумното, Първичната Причина, се проявява въ всички форми въ различна степенъ споредъ степенъта на тѣхното развитие.

Защо любовта къмъ Разумното, къмъ Първичната Причина е основа на всѣки растежъ, на всѣки подемъ, на всѣко творчество? Защото тогазъ ти влизашъ въ връзка съ цѣлокупния животъ. Човѣкъ е като органъ въ организма на Цѣлото. И връзкитѣ му съ Първичната Причина сж необходими, за да могатъ да протекатъ енергиитѣ на Цѣлото къмъ него. Нашиятъ животъ не трѣбва да противоречи на закона на единството. Какъвъ резултатъ тогазъ може да има една постѣпка, мисълъ или чувство, което противоречи на основния законъ: закона на единството? Какво може да направи единъ органъ, ако се откъсне отъ организма?

Когато човѣкъ има любовъ къмъ Разумното, Първичната Причина, той се свързва съ цѣлокупния животъ и тогазъ отваря ума си, сърцето си, цѣлата си душа за енергиитѣ на Цѣлото, приема ги въ себе си; това божествено течение внася храна за ума му, за сърцето му, за волята му, за всичкитѣ му дарби. Даже то преминава въ физичното тѣло и носи и тамъ своето благотворно действие, укрепява го, хармонизира го, внася животъ въ него. Когато човѣкъ нѣма такъво отношение къмъ Разумното той се затваря за това божествено течение на живота, което иде отъ невидимия свѣтъ, и тогазъ умътъ, сърцето, волята му оставатъ ненахранени. Всѣко неразположение, всѣка отрицателна мисълъ спира това божествено течение да влиза въ тебъ. Тогазъ и тѣлото, лишено отъ тѣзи енергии, добива предразположение къмъ разни болести.

Ако причинишъ каквото и да е насилие нѣкому, ти си нарушилъ вече основния природенъ законъ за единството; ти влизашъ въ противоречие съ този законъ, и тогазъ последствията ще дойдатъ не-

минуемо. Ако единъ клонъ се откъсне отъ дървото, какво ще стане съ този клонъ? Ще изсъхне. Или какво би станало съ единъ органъ отъ човѣшкото тѣло, ако се нарушатъ правилнитъ му връзки съ останалитъ органи и съ цѣлия организъмъ? Сжщо така, и когато човѣкъ извърши спрѣмо нѣкое сжщество постжпка, която отрича закона на единството, непременно ще привлече страдания, понеже се откъсва отъ цѣлокупния животъ и съ това спира вливането на божественото течение на животъ въ себе си. И обратно, ако той прати най-малката добра, божествена мисль, той вече се повдига, понеже влиза въ хармония съ живота на Цѣлото и приема божественото течение въ себе си.

Всички външни форми съотвѣтствуватъ на извѣстни енергии вътре въ човѣка. „Ако ти отсечешъ единъ клонъ, ако опустошишъ една гора, казва Учителътъ, то извѣстни страни на твоя душевенъ и тѣлесенъ животъ ще пострадатъ“.

Истинитъ на тая велика божествена наука сж най-практични, понеже сж много близки до въпротъ на живота, и затова сж приложими въ всички области на живота. Напр. колко е нужно общественикътъ, държавникътъ да знае тѣзи принципи, защото тѣхното неспазване води къмъ излишни страдания народитъ, общества! Напр. ако единъ народъ употреби насилие, непременно ще пострада, ще се изроди въ края на краищата, защото е нарушилъ великия законъ за единството и съ това се е изолиралъ отъ енергиитъ, които протичатъ отъ Цѣлото! Тогазъ той ще прилича на органъ, който се е изолиралъ отъ живота на цѣлия организъмъ!

Всѣко нарушение на тѣзи природни закони отъ народъ, класа, каква да е друга организация или отдѣленъ индивидъ въ края на краищата неминуемо ще докара своитъ последици. Тукъ биха могли да се цитиратъ редъ примѣри отъ историята на разни народи, даже биха могли да се приведатъ факти отъ съвременния животъ на европейскитъ и други народи за потвърждение на закона.

Ако човѣкъ е буденъ, той е въ непрекъснатъ контактъ съ живота на Цѣлото. Будниятъ човѣкъ всѣка сутринъ приема първия лжчъ на слънцето и следва това, което той му казва. Щастието е въ служенето на първия лжчъ. Всѣки день човѣкъ трѣбва да бжде буденъ да схване първия лжчъ, който му говори отвжтре. Всѣки день той ще преживѣва по единъ изгрѣвъ въ душата си. Дѣто отиде човѣкъ, който е приелъ първия лжчъ, ще се познава присжтствието му. Присжтствието му на всѣкжде ще внесе радостъ, подемя, творчество. Ако влѣзе въ една кжща, дето се каратъ, карането ще престане. Ако влѣзе въ кжща съ боленъ, последниятъ ще оздравѣе. Ако отиде при душевно съкрушени, скръбъта на последнитъ ще изчезне, и тѣ ще виждатъ вече смисль въ живота.

Ако човѣкъ възприеме първия лжчъ, ще почне да разбира езика на цвѣтата, на краскитъ, на небето, на планинитъ, на изворитъ, на всички сжщества. Ще почне да вижда това въ тѣхъ, което до тогазъ не е виждалъ. Ще стане способенъ да вижда въ тѣхъ Единния животъ Бога, той ще почувствува единството на всички сжщества и ще му станатъ близки. Тогазъ въ всички той ще обича Единния животъ, Бога. Когато човѣкъ приеме първия лжчъ, цвѣтата, край които минава, ще знаятъ това, и ще му се усмихvatъ. И дърветата сжщо ще знаятъ и ще

навеждат клонитѣ си, когато минава край тѣхъ, за да си откъсне отъ тѣхния плодъ. Когато човѣкъ срѣщне първия лжчъ, слънчевата свѣтлина ще почне да му говори и ще му разкрие тайнитѣ на онѣзи сжщества, чиято пратеница е тя. Тя ще му донесе тѣхнитѣ идеи, тѣхната наука, тѣхния животъ.

Онзи, когото ти търсишъ отъ хиляди години на всѣкжде въ живота, ще ти се разкрие съ първия лжчъ. Ти постоянно го търсишъ съзнателно или несъзнателно. Кой е той? Това е Първичната Причина, Разумното, Богъ! Той е тѣй близъкъ и тѣй далечъ отъ тебе!

Ако човѣкъ, приелъ първия лжчъ, работи въ една градина, то цвѣтата ще цвѣтятъ по-красиво и съ по-голъмо благоухание, а плоднитѣ дървета ще дадатъ по-изобилень и по-добъръ плодъ. Когато хората на първия лжчъ съградятъ кжща, тѣ ще вложатъ въ нея нѣщо, и тѣзи, които живѣятъ въ нея, ще се благословятъ, ще получатъ нѣщо. Когато една дреха се ошие отъ хора на първия лжчъ, тѣ сжщо така ще вложатъ въ дрехата нѣщо, и този, който я носи, ще получи нѣщо въ себе си.

Този, който приеме първия лжчъ, той е вече отъ събуденитѣ! Всѣки единъ, който иска да работи за общото, за човѣчеството, той е човѣкъ на първия лжчъ, той вече го е приелъ! Хората на първия лжчъ живѣятъ за другитѣ, за Бога!

Всѣка сутринъ човѣкъ да внимава да види първия лжчъ на слънцето! Да внимава да чуе въ себе си гласа на първа лжчъ. Ако го чуе, този день е плодотворень, този день е за него день на творчество. Пропусне ли го, този день е загубень за него. Когато чуешъ, какво ти говори отъ вжтрѣ Разумното, ти си приелъ първия лжчъ.

Ако не си приелъ първия лжчъ, за тебе ще бждатъ затворени портитѣ на великата божествена наука, но когато го приемешъ, ще станешъ способенъ да разбирашъ тая наука, която те чака отъ хиляди години! Когато приемешъ първия лжчъ, всички най-благородни копнежи, които си хранилъ съ хиляди години, ще се реализиратъ! Когато хората приематъ първия лжчъ, всички въпроси на живота ще бждатъ разрешени. Защо сега въпроситѣ стоятъ неразрешени, висящи? Не е срѣщнатъ първия лжчъ!

Когато хората приематъ първия лжчъ, затворитѣ ще изчезнатъ, войнитѣ ще престанатъ, преградитѣ между народитѣ ще се разрушатъ, тогазъ ще могатъ да се приложатъ онѣзи принципи и методи, съ които разполага великата божествена наука. Защото нѣма областъ въ живота, макаръ и най-малка, относно която херметичната школа да не разполага съ методи за работа, — методи, добити чрезъ дълбоко проучаване на природата.

Които сж внесли въ културата нѣщо до сега, тѣ сж хора, които сж приели първия лжчъ! Тѣ сж строителитѣ въ живота, тѣ сж пионеритѣ на всѣка нова култура.

Днешното състояние на съзнанието е състояние предъ зазоряване.

За да дойде човѣкъ до новия животъ, трѣбва да приеме първия лжчъ на Любовта въ себе си.

G. Nordmann

Друмникътъ.

Азъ диря две очи, чиято слънчева усмивка ще прогони тежките облаци въ душата ми, за да просияе въ нея отново чистия лазуръ на една отминала пролѣтъ.

Друмникъ съмъ. Понесълъ въ душата си мигове на кратка радостъ и спомени на тежки, скръбни часове, азъ преминахъ дълги друмища. Много пѣти слънцето изгрѣ, премина небето надъ мене, и потъна въ пожаритѣ на пламналия залѣзъ; много пѣти синеоката зора ме е заварвала буденъ срѣдъ пуститѣ поля и ниви все на чужди страни.

О, мои братя, свирепъ бѣхъ нѣкога азъ. На тънкострунна, сладкогласа лютня пѣхъ пѣснитѣ за идващитѣ сутрини, за звезднитѣ нощи, за любовта на земята — кратка като мигъ, безкрайна като вѣчностъ. Азъ пѣхъ пѣсни за гората, когато блѣдитѣ жълти листа падатъ съ тжженъ шепотъ, пѣхъ за морето, за свирепитѣ му бури и за ония тихи часове, когато по неговата повърхностъ побѣгва като усмивка докосването на пролѣтенъ лжхъ.

Сега лютнята ми е замлъкнала. Ржката ми отпаднала и морна не буди гласове по тънкитѣ ѝ струни, а само въ душата ми ридаятъ моитѣ неизпѣти пѣсни.

Чужденецъ съмъ азъ, оставилъ родна земя, за да диря родната на душата си. Помежду хилядитѣ, които срещамъ, азъ диря сроднитѣ на моята душа, въ тѣхнитѣ очи търся да позная погледа на роденъ братъ.

О, моя тжжна майко земя, която ще покриешъ морната ми глава, о мое чудно, звездно небе, което ще повикашъ неспокойната ми скитница душа.

Азъ диря една усмивка, която прилича на часа, въ която слънцето излиза изъ задъ облакъ, сѣнкитѣ побѣгватъ и деньтъ почва да блѣсти съ елмазенъ блѣсъкъ. Тя ще повърне загубената радостъ на сърдцето ми, а на замлъкналитѣ струни пѣснитѣ отъ нѣвгашното време...

Когато бѣхъ невръстно дете, разказаха ми приказката за една далечна царкиня, която живѣе въ леденитѣ дворци на студения северъ. Очитѣ ѝ иматъ изумрудения блѣсъкъ на морето, а на главата ѝ грѣе короната съ седемѣтъ звезди отъ северното небе. Разказаха ми, че тамъ при нейнитѣ палати, изтъкани отъ светлина, живѣятъ всичкитѣ несбѣждани блѣнове, тамъ се криятъ бѣлитѣ птици на нашитѣ копнежи, тамъ се раждатъ приказнитѣ сѣнища на децата.

Въ мене се врѣза образътъ на тая приказка, и душата ми закопнѣ да види северната царица. Азъ поискахъ да превия колѣнѣ предъ сияющата светлина на нейнитѣ тихи очи. Тогава още азъ решихъ да бѣда друмникъ, да приема неспокойната сѣдба на пилигримъ.

И тръгнахъ по земята. Тамъ, кждето другитѣ дирѣха богатство, азъ отминавахъ равнодушно. Тамъ, кждето блѣсъкътъ на златото примамваше хиляди ржце, тамъ азъ бѣхъ чуждъ и неразбранъ, защото душата ми жадуваше за други блѣсъкъ.

Дълги друмища изминахъ. Видѣхъ пустиня, кждето смъртта идва съ палящи милувки, устнитѣ засѣхватъ и жаденъ пламъкъ блѣсти въ очитѣ като острие на кинжалъ. Тамъ всѣки день се умира съ

въздишка, която горещиятъ самумъ отнася по широката пустиня; тамъ всѣка вечеръ, когато сѣнкитѣ на оазитѣ се проточатъ по пѣсѣка, камилитѣ благодарятъ съ приведени глави на Бога за подарения имъ презъ деня животъ.

Следъ пустинята преминахъ море. Познахъ бурята и видѣхъ часа, въ който разярени вълни искаха да погълнатъ моя корабъ, а гръмотевица искаше да срази ржката, стиснала вѣрното кормило.

Азъ чакахъ мълчаливъ. Вѣтърътъ ме шибаше по лицето, запираше моя джхъ, но азъ повдигнахъ загасващъ погледъ къмъ далечния неясенъ хоризонтъ, защото дирѣхъ пжтища за моитѣ нестихващи копнежи. Азъ вѣрвахъ, че нѣкжде безмълвна чака въплотената приказка отъ моето детинство — царкинята отъ северъ съ слънчевитѣ очи, отъ чара на които злодеятъ става кротъкъ като невинно дете. Азъ вѣрвахъ въ приказката отъ моето ранно детство, разказана ми нѣкога край огъня на бащината кжща, когато вретеното отъ хурката на майката ми пѣеше една тжжна пѣсенъ.

Ето ме сега съмъ пакъ скиталець — тжженъ и униль. Тежки друмища изкжсаха струнитѣ на моята лютня. Тя сега мълчи, а пѣснитѣ въ душата ми ридаятъ неизпѣти, сълзитѣ ме задушватъ неизплакани.

Азъ дира дветѣ зеници съ изумрудения блѣсъкъ на море, съ кроткото сияние отъ звездитѣ на северната корона. . .

* * * * *

Орионо.

Въ сиянието на светия озаренъ
Абу Бехаръ — отъ планината, гдето бѣ достигналъ —
Къмъ идващия день отправяше приветъ.
Задъ него цѣла въ мракъ и въ тихо примирене
Лежеше пжтеката лжкатушна,
Минаваща презъ урви и скали —
Пжтеката, въ която всѣка стжпка
Откупена е съсъ борба и мжка.
Предъ него, плувнало въвъ злато,
Въ сияние, нарастващото слънце
Простираше обятия къмъ майката земя:
На Новия животъ огрѣващото слънце.
Вѣтрецътъ сутриненъ брадата и косата,
Въ съчувствие и съ тиха, кротка радостъ
Погалваше, цѣлуваше съсъ нѣжностъ.
Избродилъ пжтя криволичащъ на живота,
До дъно изживѣлъ и радости и скърби,
Прозрѣлъ цѣлѣта и вечъ пребродилъ Пжтя,
И нищо не очакващъ, ни желаещъ,
Абу Бехаръ, предъ Божия Престолъ
Прострѣ ржце, безмълвно колѣннич
И отлети безшумно къмъ небето.

Т.

С т ж п к и. *)

Навсѣкжде и никжде си Ти, Любовь.

Ако човѣкъ се стреми къмто Тебе, като къмъ идеалъ, никога не може Те достигна. — Той винаги въ умора рже къмъ Тебе ще простира, Ти винаги предъ него катъ миражъ далеченъ ще оставашъ.

Любовта е идеалъ, но къмъ този идеалъ не можъ се приближи безъ Любовь. Съ Любовь. Съ Любовь всѣка своя стжка ти трѣбва да направишъ. Съ Любовь ще стжпвашъ въ Любовьта и тъй къмъ Любовьта, катъ идеалъ, ще приближавашъ.

Ползувай се отъ Любовьта на всѣка стжка и не следвай Любовьта катъ идеалъ.

Навсѣкжде и никжде си Ти, Любовь.

Навсѣкжде за този, кой съ Любовь Те търси, и никжде за онзи, кой поставя Те за идеалъ.

* * *

Любовъ, Ти си пжтъ. Ти си най-красивиятъ отъ пжтищата на човѣка. Но трѣбва пжтникъ по Твоя пжтъ да има, за да види Твоята красота.

Не трѣбва салъ пжтъ красивъ да има и по него пжтникъ, но пжтникътъ по пжтя трѣбва да върви. и то съ Любовь, за да види на пжтя красотитъ.

Може пжтъ да има, и лжтникъ по него, но пжтникътъ ако седи или се лени изъ пжтя, не може красотата на Любовьта да съзерцава.

Трѣбва пжтъ, трѣбва пжтникъ, трѣбва пжтникътъ съ Любовь да върви.

Ти, Любовь, си пжтъ.

Съ Любовь кой върви по Тебе, вижда Твоитъ красоти.

* * *

Ти си пжтъ, Любовь, и пжтникътъ по пжтя си Ти.

Ти си пжтъ, защото най-реалното и постоянното въ свѣта си, защото си Любовь.

Ти си пжтникътъ по пжтя, защото живота въ Тебе се развива. — Развива се въ Тебе, за да Тебъ догони.

Началото и края на вселената си Ти, Любовь.

Ти си пжтъ и пжтникътъ по пжтя.

*) Въ третата книжка, подъ сжщото заглавие, въ петия редъ е допусната грѣшка: достигна до тебе, да се чете: достигна до Тебе.

Еделвайсъ.

I.

ГРАДИНАРИ сме, садимъ
всѣки день цвѣтя красиви,
все доволни, все щастливи.
Съ нови мисли ний творимъ,
съ чувства нови ний красимъ
наща хубава градина.

Въвъ душитѣ ни е слънце,
тѣ сж нашитѣ градини.
Молятъ се зрънце следъ зрънце:
„Посади ни, посади ни.“

Плодове, цвѣтя, тревички
ще растятъ, цвѣтятъ и зреятъ
и ще дойдатъ чудни птички
въвъ градината да пеятъ.

II.

НАЩА повесть е вълшебна,
съсъ безсмъртни сме чела.
Чиста кръвъ ни е потрѣбна,
чиста мисль и дѣла.

За да можемъ да приемемъ
даръ безсмъртенъ за душата,
за да можемъ да поемемъ
пжтя труденъ въ стръмнината.

Духъ, водача да познае,
който носи светлината,
който пжтя стръмень знае —
къмъ върха на планината.

В Ъ С Т И.

Духовното движение въ Италия.

Получихме 1. и 2. броеве от новото италианско списание „L'araldo di Luce“ (Вѣстникъ на свѣтлината). Излиза въ Удине (Италия) То се издава отъ една духовна група, която се именува „Синове на свѣтлината“. Въ едно съобщение, което придружава първия брой на списанието, четемъ: „Преди извѣстно време група духовни ученици взеха инициативата да образуватъ духовенъ центъръ, на чело на който да стои единъ Учителъ, който да представлява душата на движението, най-високия мораленъ синтезъ на всѣка инициатива. Учението, което най-много ни вдъхнови да вземемъ тая хубава инициатива, е това на любимия български Учителъ Петъръ Джновъ. Този Учителъ изявява идеи, които бързо се разпространяватъ изъ цѣлъ свѣтъ. Групата ще се нарича „Синове на свѣтлината“. Това движение се разпространява въ Италия и Франция, дето има много приятели, ученици и клонове.

Духовно движение въ Югославия.

Вегетариянското движение напредва въ Югославия и то повече на духовни, морални основи. Напоследѣкъ е излъзла нова книга отъ извѣстния работникъ въ тая областъ Живоинъ Костичъ: „Етично ли е обществото на Видовичевъ?“ Въ книгата се разглеждатъ идеитъ на единъ югославянски културенъ дѣецъ Видовичевъ въ свръзка съ по-важнитъ идейни течения въ миналото и настоящето. Заключениеето, до което дохожда е, че всички свѣтли епохи въ историята на човѣчеството, всички най-важни импулси за повдигането на човѣчеството иматъ своя изворъ винаги въ вѣчнитъ божествени идеи. И носителитъ на тѣзи идеи винаги сж включвали вегетариянството въ своя мирогледъ. Говорейки за разнитъ идейни течения презъ вѣковетъ, авторътъ доста обширно се спира и на богомилството, като една важна и свѣтла страница въ историята на човѣчеството. Ето какво говори за тѣхъ между другото (предаваме съкратено): „Едно отъ най-важнитъ религиозно-нравствени общества, които се появили въ 10 вѣкъ на Балканитъ и което трѣбва да се смѣта като творчество на славянската раса, това е богомилството. Тѣ за кратко време като вихъръ обхванаха цѣлия нашъ полуостровъ, разшириха се къмъ Босна, Далмация, Северна Италия и достигнаха чакъ до южна Франция, дето представителитъ му се наричаха албигойци. Характерна черта на богомилитъ сж били между другото вегетарианството и милостъ къмъ животнитъ. Тѣ сж се хранѣли съ зеленчуци, зърнени храни и плодове, презирали сж разкоша и богатството и сж се отнасяли по между си като братя. Когато се говори за славянски расовъ моралъ, на първо мѣсто трѣбва да туримъ богомилството. Въ онази мрачна епоха на робство, инквизиция и тирания, когато маситъ сж били потискани и безправни, богомилството се явява като протестъ противъ неправдата и злото. По възвишенитъ си и смѣли схващания това общество нѣма равно на себе си въ своята епоха. Богомилството представлява голѣмъ активъ за южно-славянство, защото е дало голѣмъ приносъ за общочовѣшкото развитие къмъ доброто. Въ проповедитъ си богомилитъ сж били крайно смѣли, немилостиво сж бичували недѣзитъ на тогавашното обще-

ство и не сж се страхували и отъ смъртта. Папа Инокентий основа въ 13 вѣкъ инквизицията и най-първо тя почнала да действа въ Южна Франция и организираше изстреблението на богомилитѣ. Тѣзи хора, които сж умирали съ усмивка, сж възвишени и истински християни, които съ проповедитѣ си сж всѣвали страхъ и трепетъ у папи и тирани. Богомилството показва, че и славянитѣ могатъ да бждатъ съ нѣщо полезни на свѣта.“

Авторътъ, говорейки за разнитѣ съвременни духовни движения, споменава и за „ученицитѣ на Бѣлото Братство“ въ България.

Сказкитѣ на Кирилъ Георгиевъ върху ирисовата диагноза.

Кирилъ Георгиевъ държа по-рано въ Русе, а напоследъкъ въ Шуменъ, Бургазъ, Ямболъ и Варна сказки върху ирисовата диагноза. Въ Бургазъ и Ямболъ освенъ това е държалъ и втора сказка върху „Айнщайнъ и религията“ Въ Русе следъ сказката е прегледалъ очитѣ на 1800 души. Сказкитѣ сж били на всѣкжде масово посетени. Следъ сказкитѣ е правилъ публични демонстрации, съ които се доказвала истинността на ирисовата диагноза за опредѣляне не само на физическото състояние на лицето, но и на неговия темпераментъ и характеръ. Въ нѣкои градове сж били довеждани деца надъ 7 годишна възраст и той съ подробности е откривалъ характера и предразположенията на детето. Въ нѣкои мѣста сж идвали цѣли класове съ преподавателитѣ си. Тая наука усилено се разработва на западъ. Кирилъ Георгиевъ възъ основа на дългогодишни изследвания е дошълъ до нѣкои важни оригинални заключения въ тая областъ. Тая наука между другото може да има голѣмо приложение и въ педагогиката.

Вегетариянството въ Русия.

То се разпространява доста усилено тамъ, и даже и отъ официалнитѣ среди. Разбира се, последнитѣ го разпространяватъ главно по научни съображения, но въ Русия има и доста вегетариянци по морални и духовни съображения. Въ Москва вегетариянството е повече по морални подбуди, а въ Ленинградъ — предимно по научни. Отъ в. „Погледъ“ вземаме следнитѣ сведения: Ленинградското вегетариянско дружество се нарича „Научно-хигиенично дружество за хранене съ растения и млѣко“. Броятъ на вегетарианскитѣ гостилници въ Ленинградъ (въ 1929 година) за една година се увеличилъ отъ 3 на 117, отъ които 2 дружествени. Подъ ръководството на това дружество се уреждатъ безплатни курсове за вегетарианско готвене. Това дружество издава и списание „Въпроси за храненето“, и до сега е издало книгитѣ: „Суровата храна и нейното приготвяне“ и „Основата на разумното хранене“ и „Реформи въ храненето“. Сега тамъ самото правителство чрезъ радиото и по други начини пропагандира вегетариянството. Въ Москва сжществуватъ нѣколко вегетариански гостилници, а другитѣ гостилници иматъ и вегетариански отдѣлъ. Самиятъ комисариятъ на народното здраве открива вегетариански гостилници тамъ, дето има нужда отъ такива.

Това показва, какъ новитѣ идеи, въ каквато и да е форма, по каквито и да сж съображения, си пробиватъ пътъ. И нищо не може да попречи на тѣхното проникване на всѣкжде, понеже тѣ идатъ не случайно, но по законитѣ, по които се развива човѣчеството.

Le Sublime dans la Vie.

Une croyance, une conception, une compréhension de la vie est juste, si elle est à même de résoudre toutes les difficultés de l'existence,

Toutes les souffrances, toutes les contradictions dont la vie est pleine, ne prouvent-elles pas que la vie individuelle et sociale n'est pas en harmonie avec la nature vivante? Ne montrent-elles pas que notre manière d'envisager la vie ne correspond pas à la réalité? La nature aime ceux qui se soumettent à ses lois et elle les pousse vers le progrès, mais elle prive de tous leurs droits ceux qui les violent, et les accable de maladies et de malheurs.

Et par toutes ces souffrances d'aujourd'hui la Nature consciente n'a-t-elle pas l'intention de nous initier à son langage?

La Nature n'est pas une machine inerte, mais elle est vivante, consciente, et la raison qui la pénètre, est en communication directe avec nous.

Il nous est impossible de nous faire une idée vraie de la vie et des devoirs que nous avons à y remplir, si nous ne comprenons pas la VIE-UNE qui pénètre toute la création, Et les relations des êtres Individuels avec la Vie-Une sont les mêmes que celles des différents organes avec l'organisme tout entier.

Si nous nous basons sur ces principes, les différentes questions de la vie nous deviennent très claires. Comme cette question, par exemple: pourquoi l'amour est-il la loi fondamentale dans l'univers? Parce que quand nous aimons, nous sommes en harmonie avec ce grand principe de l'Unité.

Et pourquoi sentons-nous de la joie, de l'élan, une force créatrice en nous, quand nous aimons? C'est parce que nous sommes alors unis au Tout, à Dieu. L'Amour pour Dieu nous lie avec le Tout.

C'est une grande science que d'avoir une foi profonde dans le Sublime qui est en nous, car c'est cela qui est l'Âme, le Beau, le Vrai, c'est l'élément Divin qui est au fond de la nature humaine, c'est l'homme même. Et le mal qui est en lui, n'est pas l'homme lui-même; ce ne sont que des taches sur ses habits.

Voilà pourquoi il ne faut pas dire que l'homme sera bon, mais qu'il manifestera sa bonté.

Aussi quelle magnifique poésie remplira la vie quand nous nous habituerons à voir ce qui est divin dans chaque homme, dans chaque créature. Cette manière de comprendre les choses, imprimera un tout autre caractère à nos rapports avec le prochain.

Quand nous aimons, nous saurons donc que c'est Dieu qui se manifeste.

Les rapports de chacun avec la Cause Première règlent ses rapports avec toutes les créatures.

Personne ne peut vous aimer, si vous n'aimez vous-même. Si vous aimez Dieu, tout le monde vous aimera, Quand vous aimez, vous êtes de fait un pur conduit par lequel passe l'amour de Dieu.

Quand les autres vous aiment, c'est Dieu qui est caché au fond de cet amour, et ils continueront à vous aimer aussi longtemps qu'ils permettront à Dieu d'être l'hôte de leur âme.

Si vous n'aimez pas tout ce qui existe, si vous n'envisagez pas tout au point de vue de la Grande Unité, vous vous trouvez encore dans la vie irréaliste.

Dieu est l'unique Être qui nous aime; voilà pourquoi, lorsque quelqu'un nous aime, c'est Dieu qui nous aime par lui. Et quand nous aimons, c'est Dieu qui aime par nous.

Quand la source de l'Amour s'ouvre en vous, soyez plein de reconnaissance, car c'est Dieu qui vous visite: Laissez—Le donc agir par vous.

Vous ne connaîtrez Dieu que lorsque vous manifesterez l'amour.

L'ambiance naturelle de l'âme est l'Amour. La cause des souffrances actuelles se trouve dans le manque d'amour.

L'Amour donne la pureté, l'Amour donne la vie.

Dans les premières manifestations de l'amour vous ressemblerez à une source dont l'eau commence à peine à couler. C'est le cas où vous n'aimez que quelques personnes; mais lorsque vous en aimerez davantage, l'ouverture de la source s'agrandira et donnera passage à une plus grande quantité d'eau. Et enfin, lorsque vous aimerez toutes les créatures, cette source en vous deviendra puissante et fournira de l'eau en très grande abondance. Et lorsque vous aurez atteint ce degré vous vous trouverez déjà dans la loi de l'immortalité: c'est la résurrection.

Il y en a qui disent qu'ils meurent d'amour, qu'ils se consomment d'amour; oui, parce qu'il s'agit alors de l'amour „humain“, qui change et se transforme. Mais dans l'amour divin l'homme ressuscite. Il faut que l'amour augmente dans l'homme de jour en jour, c'est-à-dire il faut que le conduit par lequel passe l'amour divin s'élargisse incessamment afin qu'une plus grande quantité d'eau puisse y passer.

Lorsque Dieu se manifeste en vous par l'amour, une vie abondante se déverse en vous. Voilà pourquoi partout où règne l'amour, il y a des fruits, des résultats; et vous pourrez remarquer que si vous plantez un arbre avec plus d'amour, il donnera plus de fruits. Tandis qu'une fleur que vous aurez arrosée, caressée, se fanera si on la transporte dans un autre endroit.

Lorsque vous aimez, pourquoi vous sentez-vous le coeur en fête? et pourquoi vos talents s'épanouissent-ils? C'est parce qu'alors Dieu est en vous, et là où Dieu règne, il y a toujours de l'élan et de l'ampleur.

Aimer signifie donc: permettre à Dieu d'habiter en nous.

Et ce qui nous enlève notre bonheur, ce qui nous prive de nos plus hautes pensées et nous fait échouer dans nos plus nobles actions dans tous nos efforts, c'est uniquement le manque d'amour.

Aucune créature ne peut résister à l'amour. Les criminels les plus endurcis même peuvent se transformer jusqu'à un certain point dès qu'il sont exposés au feu de l'amour. En aimant Dieu, nous vivons dans le Tout, et nous pouvons sentir, par exemple, ce qui se passe dans l'âme d'un musicien, d'un grand poète et nous en réjouir. La vue de l'herbe, d'une fleur, d'un insecte nous remplit aussi de joie: c'est la vie de la résurrection. L'amour porte la lumière en soi et voilà pourquoi il est l'unique clef qui nous ouvre le temple de la haute science divine. Les portes de la science sacrée intérieure s'ouvriront donc pour vous si vous êtes plein d'amour.

Le nouveau courant qui traverse la terre en ce moment fera connaître à l'humanité la nouvelle manière de vivre d'après la loi de l'amour.

Une grande et noble pensée doit remplir et faire vibrer l'âme de chaque homme: servir Dieu, se vouer entièrement à sa cause; c'est en cela que consiste en réalité la vraie vie.

Dans cette vie nouvelle il existe un rapport très étroit entre l'amour et la sagesse. La science ésotérique nous montre les lois et les méthodes d'une vie consciente. Elle dispose de méthodes spéciales pour toutes les circonstances de la vie. Elle introduit un élément nouveau dans les sciences, dans les arts, dans l'éducation, dans la vie sociale, dans nos rapports avec la nature, etc.

Nous nous trouvons en ce moment dans une époque où la conscience humaine entre dans une sphère plus élevée, et nous pouvons appeler cette conscience nouvelle la conscience cosmique.

(Extrait de diverses conférences du Maître P é t e r D a n o f f *).

*) Aux personnes désireuses de connaître de plus près l'enseignement du Maître et les idées de la Fraternité Blanche, nous recommandons de lire: „Le Haut Idéal“. „The Great Law“ et les articles parus dans la bibliothèque espérantiste „Nova Kulturo“ (on peut se procurer les deux premiers livres chez J. Panayotoff, rue „Opoltchenska“ № 66, Sofia III (Bulgarie), et la bibliothèque, chez Athanas Nicoloff, boîte postale № 6, Bourgas (Bulgarie).

До абонатитѣ.

Умоляватъ се тѣзи отъ тѣхъ, които не сж си внесли абонамента, да сторятъ това веднага следъ получаването на настоящата книжка, за да улеснятъ списанието

Излѣзе отъ печатъ детска библиотека „Росна капка“, окултни приказки, разказчета, стихове, сценки, басни, гатанки и пр. пр. — Урежда **Дѣдо Благо** — 3 малки коли — цена 6 лв.

Препоръчаме я на читателитѣ.

КНИГОПИСЪ

„**The Thorch**“, органъ на Канадското астрологично общество. Излиза въ гр. Ванкуверъ (Канада).

„**The Rosicrucian Magazine**“, органъ на Розенкрайцерското общество въ Съединенитѣ Щати. Излиза въ **Oceanide** (Калифорния).

„**La Rose Croix**“, органъ на алхимичното общество въ Франция, мартъ, 1931, Франция.

„**Le Fraterniste**“, май 1931. Органъ за психичнитѣ науки. Синъ-Ле-Ноблъ (Франция).

„**Le voile d'Isis**“, год. 30, май 1931 година, № 136, Парижъ.

„**Le Sinceriste**“, Белгия, май 1931 год.

„**La revue spirite Belge**“, Лиежъ (Белгия), май 1931 г.

„**Le Monde**“, вѣстникъ за социални, спиритуалистични и литературни сведения, Парижъ, априлъ 1931 г.

„**Mondo occulto**“, италианско окултно списание, априлъ 1931 г.

„**Annales du Spiritisme**“, издава Общество „Аланъ Кардекъ“ въ Франция.

„**Tempellehren. Wege zur Erleuchtung**“. Английскиятъ оригиналъ е издание на окултното общество въ Halcyon (Калифорния),

„**Oomoto**“, месечно списание, излиза въ Камеока (Япония).

„**Oomoto Internacia**“, (есперантски органъ на Оомотското движение), май 1931, Парижъ.

„**Goetheaum**“, издание на Антропософското общество въ Дорнахъ (Швейцария), май 1931 г.

„**La Revue Caodaiste**“, мартъ 1931, Сайгонъ (Индокитай).

„**Aegyptio**“, стихове отъ Елдо Маркети, съ критически етюди отъ Ravasini, Неаполъ 1931 г.

„**La Terre Nouvelle**“, международенъ органъ на червения спиритуализъмъ, май 1931, Франция.

„**Die Glocke**“, списание за духовна култура, Чехословашко.

„**Упознај себе**“, списание за антропософия и изкуство, год. I, кн. 5, Бѣлградъ.

„**Свободно възпитание**“, год. 9, кн. 7—8.

„**Добро здравие**“, год. 8, броеве 24—24, Кюстендилъ.

„**Учителска мисль**“, год. 12, кн. 8.

„**Съвременикъ**“, вестникъ за литература, изкуство и културенъ животъ, май 1931 година.

„**Трѣзва просвѣта**“, органъ на учителския въздържателенъ съюзъ — Габрово.

„**Наковалня**“, май 1931, София.

„**Витлеемска звѣзда**“, ул. „Любенъ Каравеловъ“, № 34 — Бургасъ.

„**Духовна обнова**“, София.

ПРОДЪЛЖАВА СЕ ЗАПИСВАНЕТО АБОНАТИ ЗА

СП. „ЖИТНО ЗЪРНО“

**ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 80 ЛВ. ВЪ ПРЕДПЛАТА
ЗА СТРАНСТВО 1 ДОЛАРЪ**

Редакция сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

УЛ. „ВИТОШКА“, № 3, III ЕТ. СТ. 369, СОФИЯ.

Rédaction et Administration „JITNO ZERNO“

RUE VITOCHKA, 3 — SOFIA (Bulgarie)